

356

שְׁרִירֵי אֵזֶר

פרשת

תזריע

תשפ"ד

ברכת האילנות

שיעורים

שיעור יום שני כב אדר ב לאנ"ש מפתח תקוה

כל זה כתוב בליקוטי מוהר"ן, שעל ידי השכרות של פורים, אדם זוכה לכל המדרגות שבעולם, כמו רבה הוא זכה לכזה מדרגה גדולה, כי כתוב שאיך זה מותר לשחוט אנשים? אז איך מותר לשחוט אנשים? הגמרא אומרת שרבה שחט את ר' זירא, על סמך מה הוא שחט אותו? אחד הרודף אחר חברו, רודף אחר בהמה בשבת קודש, מותר להרוג אתו? – אדם שחט מישהו מה אפשר לעשות, עכשיו אחד דקר בגן יבנה שלוש אנשים צדיקים אחד הוא דקר אותו בראש פצוע קשה, אם זה היה פורים עוד אפשר להבין, עכשיו אחד דקר ערבי זרקן אותו מהישיבה, כל זה שאלה הלכתית אם מותר לדקור אסור לדקור

אותו מיד, עוד קושיא, כתוב בגמרא מגילה "למחר" [החיה רבה את ר' זירא] הגמרא קשה מכל הכיוונים, שלומדים גמרא אז כל מילה קשה, אין מילה בלי קושיא, למה למחר? אתה שוחט בן אדם תקבור אותו.

ר' לוי יצחק אמר שהמת הוא ממש מתבייש [כל זמן שלא נקבר, ואילו אצל רבה אחר ששחט לר' זירא], כולם רוקדים, כולם משתכרים [ולא קוברים אותו]. להיות מת זה כזה בושה, אתם לא מתארים לכם איזה בושה זאת, זה לא פשוט להיות מת, המת רוצה שיקברו אותו באותה שניה, כולם רצים, כולם הולכים, כולם מתפללים, כולם צועקים, באים לשמוע שיעור, [אבל המת] הוא כבר לא יכול לשמוע שיעור, זה קנאה כזאת שאי אפשר לתאר איזה

וחרץ מזה למה הוא לא קבר

לשכם ושם את העצמות עליו, איפה היה לו עצמות יוסף, בשכם. וככה הוא הלך 40 שנה במדבר עם עצמות יוסף, והארון של יוסף עוד הקדים את ארון השכינה, בתנחומא כתוב שזה היה ביחד, אבל הוא (- עצמות יוסף) הקדים אותו (- את אהרון הברית), כי הצדיק הוא מקדים את השכינה, כי הצדיק הוא מקיים את כל המצוות, העיקר זה הניסיונות [שאדם זוכה לעבור ולהתגבר עליהם], למה אדם יותר גדול ממלאך? כי יש לו ניסיונות, חוה זה יציר כפיו של הקב"ה, זה לא סתם, חוה זה לא, זה לא איזה ילדה מקולקלת, ילדה מבולבלת, שהתבלבלה פתאום [ואכלה מעץ הדעת], היא יציר כפיו של הקב"ה! שהוא ברא אותה בעצמו! ויקח "אֶת הַצֶּלַע" (בראשית ב, כב).

אבל הוא עשה את זה בגניבה, וזה אסור לגנוב, כתוב בתורה לא תגנוב בעשרת הדברות אז למה ה' לא מקיים את זה, כתוב בסנהדרין שהוא גנב, ר' נתן מביא את זה בהלכות גנבה בחושן משפט (ראה שם הלכה ג')

קנאה זאת, נכון, צריכים לעבוד על המידות, לא לקנא, אבל איך הוא יעבוד על הקנאה [אחרי שמת]? איך הוא יעבוד עכשיו? אחרי שהוא כבר מת הוא יכול לעבוד על מידת הקנאה? המת מקנא, המת מסכן, אסור ללכת עם ציציות בבית הקברות, צריך להחביא את הציציות, הוא מקנא בציציות, אפילו בציציות הוא מקנא, תלך גם אתה עם ציציות, מה, תלך עם ציציות בחוץ, כולם עם ציציות בחוץ, ברוך ה', אבל לא בבית קברות, בית קברות לא, באמת, תעשה לי טובה. אז בבית קברות המתים מקנאים, מה אתה חושב שהמתים אין להם מידת הקנאה, אפילו בשמים אדם ממשיך לקנא.

ר' יהושע בן לוי [כשהיה בשמים] לא רצה להגיד מי הוא, ר' שמעון בר יוחאי שואל אותו מי אתה? אני סתם איזה בן אדם. ר' יהושע בן לוי עלה עם הגוף [לגן עדן], הוא עלה עם הגוף! הוא לקח את הגוף, סחב אותו.

כמו עצמות יוסף, משה הלך

באריכות) הוא מביא את זה, אלוקיהם גנב? איך מותר לגנוב? נביא גמרא סנהדרין דף ל"ט¹, אומר ר' נתן הקב"ה זה השורש לכל הגנבים, [ומכאן:] כי אדם רוצה לבוא לשיעור אשתו לא מרשה, הוא רוצה לנסוע לאומן

הראש ישיבה לא מרשה, [2] אז כאן בדף ל"ח, הלכות גנבה ה' ר' נתן שואל קושיא אדירה איך זה מותר לשחוט איך זה מותר לגנוב, אמר הקיסר אלוקיהם גנב, הייתה לו בת צדיקה לא כמו חוה, אמרה אתה לא יודע באו

מראי מקומות והערות

שפחה לשמשו? - אמר לה: הכי קאמינא, אלא לשקליה בהדיא! - אמרה ליה: אייתו לי אומצא דבישראל, אייתו לה. אותבה תותי בחשא, אפיקתה, אמרה ליה: אכול מהאי! - אמר לה: מאיסא לי. - אמרה ליה: ואדם הראשון נמי, אי הות שקילה בהדיא - הוה מאיסא ליה.

² עכשיו רוצים להפסיק את התקציבים ליישיבות כי הם זורקים את הברסלבים אז אין להם תקציבים הם לא קולטים את הסיבה.

¹ סנהדרין לט. אמר ליה קיסר לרבן גמליאל: אלהים גנב הוא, דכתיב ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם וישן. אמרה ליה ברתיה: שבקיה, דאנא מהדרנא ליה. אמרה ליה: תנו לי דוכוס אחד. - אמר לה: למה לך? - ליסטין באו עלינו הלילה, ונטלו ממנו קיתון של כסף והניחו לנו קיתון של זהב. - אמר לה: ולוואי שיבא עלינו בכל יום. - ולא יפה היה לו לאדם הראשון שנטלו ממנו צלע אחת ונתנו לו

[שנחשדה והתברר שהיא כשרה] מתעברת מעפר המשכן, מהמים, היא שותה מים עם עפר, ואז אם היא ילדה קצרים, ארוכים, היא ילדה שחורים, לבנים, היא ילדה בנות, בנים, אפילו היא הייתה עקרה היא יולדת³, אז הוא אומר הכל זה מעפר המשכן, כמו אצל יעקב, שהמים נהפכים לזרע, רש"י אומר בבראשית שהמים נהפכים לזרע⁴, אפשר לשתות מים וזהו [ונפקדים].

כל העניין להביא את הילדים בלי שום תאוה, איך מביאים את הילדים בלי שום תאוה, כי ברגע שמביאים אותם בתאוה אז הם מונגולים ואוטיסטים ועוורים וחרשים, אם מדברים באמצע אז הם חרשים, מסתכלים שם אז הם עוורים,

לנו גנבים גנבו לנו את כדי החרס שמו לנו כדי זהב, גנבו לנו קדרות של כסף שמו קדרות של זהב, אמר הלוואי יבואו כל יום, כל יום, שיבואו אני מזמין אותם, קיסר שאוהב גנבים, אתם ראיתם כזה קיסר שאוהב גנבים? כל הגמרות זה קושיא אחת גדולה. קודם נדבר על הקושיא על הגמרא הקודמת איך רבה שחט את ר' זירא.

הקיסר אומר הלוואי כל יום הלוואי כל יום, מה אתה רוצה לקחו לו עצם, האשה היא רק עצם של האיש, אדם לא צריך להתגרש אף פעם, הוא צריך לקנות לה מרמלדה, לקנות לה איזה שוקולד.

כי באמת הוא מביא, טעמי המצוות של האר"י, שהסוטה

מראי מקומות והערות

(לח) וַיֵּצֵא אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֵהֻטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תָּבֵאנָה הַצֵּאן לְשִׁתּוֹת לְנֶכַח הַצֵּאן וַיַּחֲמֵנָה בְּבֹאֵן לְשִׁתּוֹת: פירש"י: ויחמנה וגו' - (ב"ר) הבהמה רואה את המקלות והיא נרתעת לאחוריה והזכר רובעה ויולדת כיוצא בו. ר' הושעיא אומר המים נעשין זרע במעיהן ולא היו צריכות לזכר וזהו ויחמנה וגו' (ר"ל בתיבה זו התחברו לשון זכר ונקבה כמ"ש הראב"ע):

³ סוטה כו, ע"א
תנאי וְנִקְתָּהּ וְנִזְרְעָה [זרע] שָׁאם הָיְתָה עֲקֵרָה נִפְקֶדֶת דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר לֹא רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אִם כֵּן יִסְתְּרוּ כָּל הָעֲקֵרוֹת וַיִּפְקְדוּ וְזוֹ הוּאִיל וְלֹא נִסְתְּרָה הַפְּסִידָה אִם כֵּן מִה תִּלְמוּד לומר וְנִקְתָּהּ וְנִזְרְעָה זרע" שָׁאם הָיְתָה יוֹלְדֵת בְּצַעַר יוֹלְדֵת בְּרִיחַ נִקְבוֹת יוֹלְדֵת זְכָרִים קֶצְרִים יוֹלְדֵת אֲרוּכִים שְׁחוּרִים יוֹלְדֵת לְבָנִים: ⁴ בראשית פרק ל

[חנה הנביאה אמרה:] "עלץ ליבי בה" מה זה עלץ? שהיא תקנה את הצלע [על"ץ אותיות צל"ע], כל תפילת חנה זה הכל נבואות עד סוף כל הדורות, ר' נתן מביא כאן בחושן משפט שכל חנוכה זה תפילת חנה, חנה כבר בת 130 [ורק אז ילדה], כי היא באה לתקן את רחב⁶, רחב עשתה עבירות מגיל עשר עד גיל 50, היא הייתה בת עשר שנים ישראל יצא ממצרים עד גיל 50 [אז נכנסו לארץ והתגיירה], 40 שנה רק עבירות, עכשיו היא צריכה להיות עקרה 130 שנה. וזה עוד לא מכפר, [כתוב בספר] גלגולי נשמות⁷, אחרי זה היא

גמרא בנדריים בסוף פרק שני, אדם צריך לדעת שאם הוא מסתכל באותו מקום יהיה לו ילד עיוור, הוא דיבר איתה על שטויות אז יהיה לו ילד חרש, אסור לדבר בכלל⁵.

אז הקיסר שואל את רבן גמליאל: האלוקים שלכם גנב? יש לך אלוקים גנב, אומר ר' נתן ראש הגנבים הוא הגנב הראשון, הגנב הראשון זה הקב"ה איך שהוא ברא את אדם הראשון הוא כבר גונב לו צלע כבר גונב לו משהו, הוא רואה משהו יפה צלע יפה הוא גנב לו את הצלע.

מראי מקומות והערות

הזונה, היתה קשת רוח מסטרא דמסאבא. ואמנם יעל אשת חבר הקיני, זכתה גם היא ונתגלגלה בזכר, והוא עלי הכהן, הפוך יעל ששמש באהל שילה כנודע שהיה אהל ולא בית, וזש"ה מנשים באהל תבורך, כי יעל נתברכה יותר משאר נשים, וזהו תבורך מנשים יעל. וביאר מה ענין ברכה זו אשר לה על שאר הנשים, ואמר מנשים באהל תבורך, כי מהיותה תחלה ממדרגת נשים נהפכה לזכר, ושמש בכהונה באהל שילה כנוצר.

⁷ כתבי הרמ"ע מפאנו - ספר גלגולי נשמות - אות ל

[ד] למך נתגלגל באלקנה, ואותיות למ"ך הוא מל"ך, וסימן מאן מלכי רבנו, וצלה אשת למך היא חנה, ומשמעות שמותן שוות, צלה שישבה בצלה של בעלה למך ששתתה [כוס

⁵ נדרים כ, ע"א

אמר רבי יוחנן בן דהבאי ד' דברים סחו לי מלאכי השרת חגריין מפני מה הויין מפני שהופכים את שולחנם אילמים מפני מה הויין מפני שמנשקים על אותו מקום חרשים מפני מה הויין מפני שמספרים בשעת תשמיש סומין מפני מה הויין מפני שמסתכלים באותו מקום:

⁶ מצאתי: האר"ז"ל שער הגלגולים הקדמה ל"ן

ואח"כ נתגלגל חבר הקיני בחנה אם שמואל, ולפי שקשרה תקות השני שהם נצח והוד כנוצר, לכן ילדה את שמואל שנתבא מנצח והוד. וזהו מה שרמזה חנה הנביאה בשירה שלה, רחב פי על אויבי, גם אמרה אשה קשת רוח אנכי, ר"ל, כי בהיותה תחלה בגלגול רחב

באה בצללפונית [אמו של שמשון הגבור], הצללפונית זה גלגול של רחב, הייתה אשה קראו לה צללפונית, (יהיה לכם בת תקראו לה צללפונית...), למה? כי היא הייתה הצל של עולם, כולם באים לחסות בצילה, כמו [שרה אמנו

שנקראה] יסכה, [לרמז] שכולם סוכים בצילה, יסכה.
 אז הצללפונית היא הייתה גלגול של רחב, וחנה גם גלגול של רחב היא הייתה צריכה לעבור כמה גלגולים ולכן עכשיו חנה עקרה, "הַרְעָמָה" (שמואל א', ו)

מראי מקומות והערות

צלה אשת למך וחנה אשת אלקנה, ותראה כמו דצלה דהתם היא שתתה כוס עקרין כדי שלא להוליד, שכך היה מנהגם, ולכן אתרע מולה של חנה שהיתה עקרה מתחלה והולידה והצמיחה דרך ב' גדולי עולם, ובקושי היה לתקן כוס עקרין דהתם, עד דהוסר כל חולי וכל מה דנשתיר במעאה מכוס עקרין, וזהו (וה') [כי] פקד [ה'] את חנה לשון חסרון, שהוסרה ממנה כוס העקרין ותהר ותלד:

של] עקרין שלא תתעבר, וחנה ישבה בצלו של הקב"ה שהיתה נביאה, וגם מלת חנה לשון חונה ויושבת בצלו, ועדה היא נמי פנינה שמותיהן שוות, כי פנינה מלשון פנינים, ועדה לשון עדי, ר"ל [אבני] חפץ ומרגליות, וגם לשון פנינה פנה נא כלומר הסר נא, וגם עדה מלשון הסרה, ומה התם (העמדת) [יושבת] בצלו, אף כאן את חנה אהב, ומה התם שתתה כוס [של] עקרין, גם עתה הלוא אנכי טוב לך מעשרה בנים, וצללפונית אמו דשמשון היתה צלה, שהיתה כשני צללים,

אמרו לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים, זה דניאל אומר, [כי בזמנו] כבר כולם נשאו נשים נוכריות, 70 שנה [היו בגלות ככל].

אנחנו כבר אלפיים שנה, בגרמניה [לפני השואה] כבר כולם התחתנו עם גויות, ואז היטלר עשה את הגזירה הזאת, הוא לא

יש דגש בר', [בדרך כלל] בר' אין דגש, מי שלמד דקדוק אז יש דגש ב[אותיות] 'בגד כפת', הזהר אומר 'בגד כפרת', אז יש 15 ר' [דגוש] בכל התנ"ך⁸, בעבור הרעימה, עלו למעלה מראש, עזרא ט', להראות שזה נבואות כאלה שלא היה בעולם, עלו למעלה מראש, עברו את הראש,

מראי מקומות והערות

ח (מִשְׁלֵי יד, י) לֵב יוֹדַע מִדַּת נִפְשׁוֹ וּבִשְׁמֹחֲתוֹ לֹא יִתְעַרֵּב זָר:

ט (מִשְׁלֵי טו, א) מִעֲנֶה דָּף יָשִׁיב חֻמָּה וּדְבַר עֲצָב יַעֲלֶה אָף:

י (יִרְמְיָה לט, יב) קָחְנוּ וְעִינֵיהֶ שִׁים עֲלֵינוּ וְאֵל תַּעֲשֵׂ לָנוּ מֵאֻמָּה רַע כִּי אִם כְּאֲשֶׁר יִדְבַר אֱלֹהֵי כֹן עֲשֵׂה עִמּוֹ:

יא (תְּהִלִּים נב, ה) אֶהְבֶּתָּ רַע מִטוֹב שְׂקָר מִדְּבַר צְדָק סֵלָה:

יב (חֲבֻקִּיג ג, יג) יִצְאֲתָ לִישָׁע עִמָּךְ לִישָׁע אֶת מְשִׁיחָךְ מִחֻצֹת רֹאשׁ מִבֵּית רִשָׁע עֲרוֹת יִסוֹד עַד צְנֹאר סֵלָה:

בְּדֶרֶךְ אֲנֹכִי נִצְוִן שְׂמִיכֵי שָׁם אֲרַבַּע מְקוֹמוֹת יְחִידִים בָּהֶם הָאוֹת א' מְדַגְשֶׁת

א (בְּרַאשִׁית מג, כו) וַיִּבֶא יוֹסֵף הַבְּיָתָה וַיִּבְיֵאוּ לוֹ אֶת הַמִּנְחָה אֲשֶׁר בְּיָדֵם הַבְּיָתָה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַרְצָה:

ב (וַיִּקְרָא כג, יז) מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תִּבְיֵאוּ לָחֶם תִּנּוּפָה שְׂתִים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חֲמִיץ תִּתְּפֶינָה בְּכֹרִים לִידוֹד:

ג (עֲזָרָא ח, יח) וַיִּבְיֵאוּ לָנוּ כִּיד אֱלֹהֵינוּ הַטּוֹבָה עֲלֵינוּ אִישׁ שִׁכַּל מִבְּנֵי מַחֲלֵי בֶן לֹוִי בֶן יִשְׂרָאֵל וְשִׁרְבִיָּה וּבְנֵיו וְאֲחֵיו שְׁמֹנֶה עֶשֶׂר:

ד (אִיּוֹב לג, כא) יָכַל בְּשָׂרוֹ מֵרָאִי וְשָׁפוּ עֲצָמָתָיו לֹא רָאוּ:

⁸ סֵפֶר הַמְּכֻלּוֹל לר' דוד קמחי, דפוס ליק עמוד נו ע"א

א (שְׁמוּאֵל-א ו, א) וּכְעֶסְתָּה צִרְתָּה גַם כַּעַם בְּעִבּוֹר הָרַעְמָה כִּי סָגַר ה' בְּעַד רַחֲמָה:

ב (שְׁמוּאֵל-א י, כד) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֵל כָּל הָעָם הָרְאִיתֶם אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ ה' כִּי אֵין כְּמָהוּ בְּכָל הָעָם וַיִּרְעוּ כָּל הָעָם וַיֹּאמְרוּ יְהִי הַמֶּלֶךְ:

ג (שְׁמוּאֵל-א יז, כה) וַיֹּאמֶר אִישׁ יִשְׂרָאֵל הָרְאִיתֶם הָאִישׁ הָעֹלֶה הַזֶּה כִּי לְחָרַף אֶת יִשְׂרָאֵל עֹלֶה וְהִיָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִכְנּוּ יַעֲשֶׂרֵנוּ הַמֶּלֶךְ עֶשֶׂר גְּדוֹל וְאֶת בָּתוֹ יִתֵּן לוֹ וְאֶת בֵּית אָבִיו יַעֲשֵׂה חֲפָשִׁי בְּיִשְׂרָאֵל:

ד (מְלָכִים-ב ו, לב) וְאַלְיִשָׁע יָשָׁב בְּבֵיתוֹ וְהַגָּנִים יִשְׁבִּים אֹתוֹ וַיִּשְׁלַח אִישׁ מִלְּפָנָיו בְּטָרִם יָבֵא הַמֶּלֶךְ אֵלָיו וְהוּא אָמַר אֵל הַגָּנִים הָרְאִיתֶם כִּי שָׁלַח בֶּן הַמְּרֻצָּח הַזֶּה לְהַסִּיר אֶת רֹאשִׁי רָאוּ כָּבֵא הַמֶּלֶךְ סָגְרוּ הַדָּלֹת וְלִחְצַתֶם אֹתוֹ בְּדָלֹת הַלּוֹא קוֹל רַגְלֵי אֲדָנָיו אַחֲרָיו:

ה (חִזְקִיאֵל טז, ד) וּמוֹלְדוֹתֶיךָ בְּיוֹם הַוּלְדֹת אֶתָּה לֹא בָרַת שָׁרָף וּבְמִים לֹא רַחֲצַת לְמַשְׁעֵי וְהַמֶּלַח לֹא הַמְּלַחֵת וְהַחֲתַל לֹא חֲתַלַת:

ו (שִׁיר הַשִּׁירִים ה, ב) אֲנִי יִשְׁנֶה וְלִבִּי עַר קוֹל דוֹדִי דוֹפֵק פֶּתַחַי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי שְׂרָאשִׁי נִמְלָא טַל קִנְצוֹתֵי רִסִּים לִלְחָה:

ז (מִשְׁלֵי יא, כא) יָד לִידֵי לֹא יִנְקָה רַע וְרַע צַדִּיקִים נִמְלָט:

מצווה לנסוע לראות מלכים, כתוב בברכות לראות הכתרה של מלכים, לראות את ההבדל בין מלך המשיח, לעתיד לבוא, אז בשביל זה צריכים לנסוע עד לונדון, להוציא חמש אלף דולר על כרטיס, אז שאני התחתנתי, התחתנתי ב[תש"י]ט, אז היה הכתרה של אליזבט בקיץ, והיא חיה עד לפני שנה היא חיה, אז היא הייתה בת 25, והיא נפטרה בגיל 96.

אז [המלכה ויקטוריה] בעלה נפטר, היה לה בעל אדוארד, קראו לו אדוארד, הוא נפטר מיד אחרי שנה אז היא לא רצתה להתחתן יותר, [ומאו לבשה] רק שחור, יש התקופה הוויקטוריאנית.

[המלכות] ויקטוריה ואליזבט כולם הלכו בצניעות, שבאה לפני 50 שנה מלכת אנגליה, היא אמרה להוריד את כל תמונות הפריצות, היא לא נכנסת לירושלים עד שלא מורידים את כל תמונות הפריצות, זה היה לפני 50 שנה, אנחנו התחתנו לפני 65 שנה, היום פ"ד.

יכל לסבול שהיהודים השתלטו לו על כל גרמניה, היהודים השתלטו לו על כל הבנקים, ועל הכל, הוא אמר תקחו אלפיים יהודים שימו אותם בנורבגיה, אחרי עשר שנים כולם ראשי בנקים, כך הוא אמר, קחו אלפיים יהודים שימו אותם בנורבגיה שאין שם כמעט יהודים, ותשימו לב על המקום כולם ראשי בנקים, כולם שרי אוצר, באמריקה היה שר אוצר כהן, ושר בטחון כהן, כל השרים זה יהודים, בהונגריה היה ראש ממשלה יהודי, בצכיה ראש ממשלה יהודי, היה בנימין יזרעאלי, זה היה [ראש ממשלה] יהודי באנגליה בזמן [המלכה] [אליזבט] [ויקטוריה] (1603) [בנימין יזרעאלי נולד ב-1803], [אליזבט] [ויקטוריה] רצתה להתפטר, כי אחרי שנה נפטר בעלה, היא אמרה בעלי נפטר, גמרנו, לא רוצה להתחתן, לא רוצה להיות ראש ממשלה.

אליזבט [מלכת אנגליה שמתה בשנה האחרונה] חיה עד גיל 96, מתי שהתחתנו בתש"כ 1960 אז הייתה ההכתרה, והרבה נסעו, כי

כי צרפת ספרד כולם ניסו [לכבוש את אנגליה], 88, אז היה ב[תעלת] לה מאנש, כולם היו בלה מאנש פעם, כל מי שהיה באמסטרדם נסע דרך הלה מאנש, היום יש כבר מנהרה [שעוברת תחת התעלה, שמחברת בין אנגליה לצרפת] 35 ק"מ, המנהרה זה 50, שבע וחצי בהתחלה [לפני שזה עובר תחת התעלה], שבע וחצי בסוף, ועוד 35 ק"מ, זה מקלא לדובר, קלא זה בצרפת ודובר זה באנגליה, צריך להזמין שבוע קודם, בפלטפורמות אין נסיעה פרטית, יש כל חצי שעה יוצאת רכבת עם פלטפורמות,

אז יש [ספר על] התקופה הוויקטוריאנית, ויליזבת הולכים לגמרי סגור, ועם שרוכים, ועם כפתורים, הכל סגור למעלה הרמטי. קוראים לזה התקופה הוויקטוריאנית. אז (אליזבת) [ויקטוריה] היא הייתה בשנת (1603) [1803], ואז היה בנימין יזרעאלי, הוא היה ראש ממשלה יהודי, והוא השפיע עליה שתמשיך להיות ראש ממשלה, היא אמרה בעלי נפטר אני עוזבת את הכל, הוא אמר אם את עוזבת הכל כובשים את אנגליה, אין אנגליה.

האטום], איינשטיין בדיוק היה בארה"ב, היה 31 בינואר 1933, אז הקונסול קרא לו, אמר: אתה לא חוזר [לגרמניה], גמרנו, היטלר אמר להרוג את כל היהודים, היטלר כבר אמר את זה ב-1924, הוא אמר דבר ראשון שאני יהיה ראש ממשלה אני הורג את כל היהודים, דבר ראשון לחסל את כל היהודים.

[ו]זה אמר גם [המלחין הגרמני] וגנר, וגנר נפטר עוד לפני היטלר, הוא למעשה אבי תורת הנאציזם - וגנר, דניאל בלט היה יוצא באמצע השיעורים [על וגנר] בלי שהוא ידע מכלום, הוא אמר ברחתי מהשיעורים של [היצירות של] וגנר, כי רצו ללמד את זה בארץ ישראל, אז התנגדו כל הרוויזיוניסטים, כל הימנים התנגדו, רצו ללמוד את וגנר, מי [ש-] שילמד קצת וגנר.

יש עיר בירות - קוראים לזה בְּיִירוּת - בגרמניה, בנו לו שם היכל, בנו לו קונסרבטוריון, בנו לו היכל ענק, שרק מנגנים את היצירות שלו, קוראים לעיר

אלף פלטרומות [ולתוכה נכנסים] משאית, מכונית, וככה עוברים את התעלה את הלה מאנש.

אז גרמניה הייתה צריכה לכבוש את אנגליה ביום, רק הוא (- היטלר) לא הסכים לעשות אטום, הוא אומר אם יהודי המציא את האטום אני לא נוגע בזה, [זה כמו] יין נסך, הוא נזהר נורא מיינ נסך, כן, יין נסך זה איסור דאורייתא, "ישתו יין נסיכם", כתוב שבמדין [שהחטאיו את עם ישראל בפעור] היה להם יין נסך, היה אסור לשתות את היין של הגויות. אז הוא אמר היהודים נגעו באטום, אז הוא לא התקדם מילימטר, [אחרי השואה] הגיעו למצבור של האורניום [שהיה לגרמנים], מצאו 300 טון אורניום, לקחו את זה הרוסים, עם זה הם עשו פצצת אטום, פצצת מימן, והאמריקאים חשבו שיש להם אטום, אין להם כלום.

איך שהם (- הגרמנים) גירשו [את המדענים היהודים מגרמניה], איך שהם לא נתנו לאיינשטיין לחזור, הם לא התקדמו מילימטר [בבניית

איסטנבול [היהודים] כולם היו מיליונרים, מיליארדיסטים, כי הם היו מביאים שטיחים מפרס, משלמים שם צלחת אורז ליום, ילדים בגיל שבע עושים את השטיחים, ילדים בגיל שבע כבר משעבדים אותם, הם צריכים לתפור 12 שעות שטיחים, והם מוכרים את זה אחרי זה באלפי דולרים, ובמאות אלפי דולרים. אז היהודים ב(פרס) (איסטנבול) היו הכי מיליארדיסטים, לא היה כאלה מיליארדיסטים בכל העולם.

ולכן אני הייתי מאוד נגד השידוך של רבקה, רבקה היה שידוך עם (אליעזר) [יצחק אבינו], היא הייתה מטורקיה, מאיסטנבול, מחרן. הוא התקשר אלי - אליעזר [עבד אברהם ואמר:] מצאתי שידוך טוב, אמרתי מה אתה. (בהמשך מבאר עניין זה)

כי כתוב בתורה ס"ט שהצדיק רואה איזה ילדים יהיו⁹, הצדיק

הזאת בירות בגרמניה, אז וגנר הוא נפטר קצת לפני היטלר, כמה שנים לפני שהיטלר נולד.

היטלר נולד ב1889, [תר"מ"ט, איך שחיללו [בארץ ישראל] את השמיטה הראשונה, פה [בארץ ישראל עד שנה זו] שמרו שמיטה, היום כבר לא, אבל אז שמרו שמיטה, ואז [בשנת תרמ"ט] התירו לעבוד [בשמיטה] אצל הגויים, התירו לאלה שהגיעו, לביל"ויים הראשונים לעבוד אצל הגויים. הם הגיעו ב-תרמ"ב, אעלה בתמ"ר.

אעלה בתמר - [תרמ"ב] זה השנה שעלו התימנים [לארץ ישראל], ואז שמו אותם מחוץ לירושלים, במערות של [ליד ציון] ברטנורא [בהר הזיתים], מעייץ השילוח, הספרדים לא נתנו להם להיכנס, [כי] הם פחדו שייקחו להם את [כספיו] החלוקה, הספרדים קיבלו את הכסף מאיסטנבול.

❁ מראי מקומות והערות ❁

⁹ עקר הממוזן של האדם, בא לו על ידי בת זוגו. כי על ידי אור נפש, מנה בא לו הממוזן. הינו, על ידי שמתנוצץ ומתפשט אורות מאור

⁹ ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן סט דע, שהגזל את חברו ממוזן, בזה הוא גזל ממונו בנים, הינו שהגזלן נוטל מהנגזל בנים. כי

אדם צריך לכבד את אשתו, הוא נוסע לאמריקה לאסוף כסף, תכבד את אשתך - לא צריך לנסוע לאמריקה, אתה עוד נוסע כל שנה לאמריקה, תן לה כבוד, תן לה איזה שוקולד קטן בשקל, אתה בא הביתה, [-] היה קונה כל

יודע, בדיוק איזה ילדים יהיו לך, הצדיק רואה את כל הילדים שיהיו לך, איזה ילדים, אם אדם גוזל מישוהו [הוא למעשה] גוזל את הילדים.
כי הילדים באים בזכות האשה,

❁ מראי מקומות והערות ❁

ומתפשטים ענפים, הינו התנוצצות והתפשטות אורה, הינו בחינת הממון פנ"ל, הוא בחינת ענפים של האילן. ועל הענפים אלו גדלים הפרות, הינו הבנים. נמצא פשטתד גוזל מתברו ממון, הוא גוזל ונוטל ממנו ענפים של האילן שלו, הינו התנוצצות אור נפשה, שמשם הממון פנ"ל. על פן, על ידי זה הוא גוזל ונוטל ממנו נפש בניו ובנותיו, ששהם תלויים וגדלים ויונקים מאור הענף הזה, כי הם הם הפרות הגדלים על הענפים אלו, וכשנוטל הענף נוטל הפרות:

נפשה, אלו האורות הם בחינת הממון. כי הממון הוא ממקום הנפש, כמבאר במקום אחר. ונפש היא בחינת נקבה כידוע בכתבי האר"י, כי היא הבחינה האחרונה מן נפש רוח נשמה:
... וכל אדם ואדם באשר הוא בא לעולם, הוא בא עם בת זוגו המיוחדת לו, ועם סכום ממון הקצוב לו, שיהיה לו בזה העולם. וכמה פרות, הינו בנים שיהיו לו בזה העולם. והם בחינת אילן וענפים ופרות. הינו, שאור נפשה הוא בחינת עקר האילן, לשממנו יוצאים

פעם שוקולד בשקל¹⁰, פעם [בצורת] לב, פעם נמר, פעם שפן, פעם ארנבת. [לן] קח איזה שוקולד, וכותב לה כמה מילות אהבה.

”וְכָל אָדָם וְאָדָם פֶּאֶשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם, הוּא בָּא עִם בֵּת זוּגוֹ הַמִּיחָדָת לוֹ, וְעִם סְכוּם מְמוֹן הַקְּצוּב לוֹ, שְׂיִהְיֶה לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם. וְכִמָּה פְרוּת, הֵינּוּ בָּנִים שְׂיִהְיוּ לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם”, הוּא בָּא עִם בֵּת זוּגוֹ, וְגַם עִם הַבָּנִים, וְהוּא יוֹדֵעַ כִּמָּה פִירוֹת יִהְיֶה לוֹ, כִּמָּה בָנִים יִהְיֶה לוֹ, וְהַכֹּל בָּא מֵאוֹר הָאֵשָׁה, הַמְמוֹן, וְהַכֹּל. תֵּן לָהּ אִיזָה שׁוֹקוֹלָד קֶטֶן.

אז הצדיק יודע בדיוק איזה בנים יהיה לך, אז אליעזר רואה את עשו [יוצא מרבקה, וזה מרומז בפסוק:], ו'כדה ע'ל ש'כמה, אליעזר ראה,

כתוב [על] אליעזר: ”הַמֶּשֶׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ” (בראשית כד, ב), שקלסתר פניו היה כמו קלסתר פניו של אברהם אבינו, המושל בכל אשר לו, נגיד שאברהם שבר את הפסלים בגיל 13, אז כב 13 הוא כבר קיבל את אליעזר עבד [מנמרוד].

❁ מראי מקומות והערות ❁

אמר ליה היינו דקא אמרי אינשי דנפיק מינד טעמא מלפך את לא תעביד הכי שנאמר למדו לשונם דבר שקר העוה וגו' רבי חייא הוה קא מצערא ליה דביתהו כי הוה משכח מידי צייר ליה בסודריה ומייתי ניהלה אמר ליה רב והא קא מצערא ליה למר אמר ליה דיינו שמגדלות בנינו ומצילות אותנו מן החטא

¹⁰ [אולי הכוונה לגמרא זו: יבמות סג, ע"א רב הוה מיפטר מרבי חייא אמר ליה רחמנא ליצלך ממידי דקשה ממותא ומי איכא מידי דקשה ממותא נפק דק ואשכח ומוצא אני מר ממות את האשה וגו' רב הוה קא מצערא ליה דביתהו כי אמר לה עבידי לי טלופחי עבדא ליה חימצי חימצי עבדא ליה טלופחי כי גדל חייא בריה אפיך לה אמר ליה איעליא לך אמך אמר ליה אנא הוא דקא אפיכא לה

משתחווה להם? אתה אמרת בעצמך 'רגליהם ולא יהלכו, ידיהם ולא ימישון, עיניים להם ולא יראו', אז מה אתה משתחווה להם? [נמרוד] אמר: חוצפן שכמוך! כזה חוצפן לא היה מבריאת העולם! זורקים אותך לאש, טוב, מיד נמרוד אמר להסיק את הכבשן שבע ימים.

כמו אצל ר' יהודה הנשיא הסיקו את הכבשן שבע ימים¹¹, ר'

מכות, והפסל הגדול שבר לכולם את הראש, הם רצו לחטוף לו את האוכל, לגנוב לו, הם למדו מהקב"ה לגנוב את הצלע, לגנוב לו את האוכל, אז הוא הלך [ושבר את כל האחרים], נמרוד אמר תפסיק לדבר שטויות, פסל לא יכול לשבור פסלים, 'עיניים להם ולא יראו, אזניים ולא ישמעו, רגליהם ולא יהלכו, ידיהם ולא ימישון', אי אפשר ללכת, [שאל אותו אברהם:] אז מה אתה

❁ מראי מקומות והערות ❁

¹¹ התלמידים הצעירים) דר' יהודא נשיאה, איתעבד [דיקלוט] מלך, נחת לפמיס שלח כתבין בתר רבנן: תיהוון גבי במפקי שובתא

תלמוד ירושלמי מסכת תרומות פרק ח הלכה ד 'דיקלוט (רועה) הזירא' מהוניה טלייא (הכוון

יהודה הנשיא כי הילדים היו זורקים אבנים כך כתוב בירושלמי בתרומות, סיפור שלם על דיקלטינוס, הילדים בחיידר של ר' יהודה הנשיא הם היו זורקים אבנים על דיקלטינוס.

פעם זה היה הכל דשא, ר' מאיר בעל הנס בשדה שם היה ר' ישראל בער מתבודד, זה היה הכל בשדה, הכל עצים ואילנות ופרחים כלניות, עכשיו היינו ב-, יש שכונה קוראים לזה כלניות בנוה שאנן, נסענו דרך דלת אל

קרמל, דלת אל כרמל נסענו משם לעוספיה ואז אתה מגיע לשכונה קוראים לזה כלניות, אז יש שיר 'כלניות', היינו שרים אותו שהיינו ילדים, היינו הולכים עם כומתות אדומות.

אז כל התלמידים של רבי היו יוצאים מהחיידר זורקים אבנים על דיקלטינוס, הוא היה רומאי רועה חזירים, ילדים זורקים אבנים, זה מה שהם יודעים, אז הם היו נוהגים לזרוק אבנים על דיקלטינוס רועה חזירים, כל זה

מראי מקומות והערות

סחון (תתרחצו ברוגע), דברייכון (שה') עבד ניסין. במפקי שובתא טעין יתהון ואעיל יתהון (במוצאי שבת לקחם עליו והכניסם לפמייס). א"ל הא רבנן לבר (אמרו למלך חכמים בחוץ) אמר לא יחמוון אפיי עד דאינון סחין (אמר: לא יראו פני עד שיתרחצו), הוה **הדיא בי בני אזייה שבעה יומין ושבעה לילון** (היה שם בית מרחץ שחיממו שבע ימים ושבע לילות) נפק ואנצח קדמיהון ועללון וקמוון ליה קדמיהון (קירר השד את המים ורחצו ונכנסו לפני המלך), אמר לון בגין דברייכון עביד לכוון ניסין אתון מבזין מלכותא (אמר להם המלך: מפני שבוראכם עושה לכם ניסים אתם מבזים את המלך), אמרין ליה דיקלוש חזירא בזין, דיקליטיאנוס מלכא לא בזין (אמרו לו את דיקלוט רועה החזירים ביזו הילדים אבל את דיקליטיאנוס המלך איננו מבזים), ואפילו כן לא מכסי לא ברומי זעיר ולא בחבר זעיר:

מיד (כתב לגדולי ישראל שמיד במוצאי שבת יבואו אליו לפמיס), א"ל לשלוחיה לא תתן להון כתבין אלא בערובתא עם מטמעי שמשא (ואמר המלך לשליח, תן להם את המכתב רק בערב שבת עם שקיעת השמש, כדי שלא יהיה להם פנאי לבא). ואתא שליחא גבהון בערובתא עם מטמעי שמשא (בא השליח בערב עם שקיעת החמה ונתן להם את הכתב), והוה ר' יודן נשיאה ור' שמואל בר נחמן נחתין למיסחי (יורדים לרחוץ) בדימוסין דטבריא, אתא אנטגיריס גבהון (בא שד הנקרא אנטגיריס בפניהם) ובעי ר' יודן נשייא למינוף ביה (רצה ר' יהודה נשיאה לגרשו) א"ל ר' שמואל בר נחמן ארפי ליה לנסיון הוא מתחמי (הרפה ואל תגרשו, שנשלח לעשות לנו נס על ידו), אמר לון (השד) מה רבנן עבדין (במה אתם עוסקים), תנון ליה עובדא (סיפרו לו שגזר המלך שיגיעו מיד במוצאי שבת לפמיס, ובדרך הטבע לא יספיקו להגיע), אמר לון

אסור לכם להתגרות בשום אחד. אז דיקלוטינוס שלח להם (- לרבי) מכתב שצריכים לבוא במוצאי שבת, את המכתב מקבלים חמש דקות לפני השקיעה [של שבת], הם לא יספיקו להגיע, [רק] על ידי שם, יגידו שם, פעם כולם ידעו את השם המפורש, כולם היו עפים באוויר, אפילו [אביו של] שמואל עף באוויר, כתוב בגמרא קידושין ש[אביו ה]שמואל עף באוויר, איך שמואל הגיע? אז פה הוא מביא בע"ג, זה מהלכות גדולות¹², תוס' כותב [שסיפור זה

זה [ירושלמי] סוף תרומות סוף [פרק] שמיני, טוב, הוא נהיה קיסר, הוא קורא לר' יהודה הנשיא, הוא שואל אותו מה המנהג הזה שלכם שזורקים אבנים על רועה חזירים, על ערבים, על חמאס, איזה מנהגים יש לכם, רבי אומר זה ילדים בלי דעת, [ענה הקיסר:] אותי לא מעניין ילדים בלי דעת, תחנכו אותם. אבל היית רועה חזירים. הוא אומר לא משנה רועה חזירים לא משנה - קראו לו דיקלוטה, אל תתגרו לא ברומאי זעיר ולא ברומאי גדול,

מראי מקומות והערות

כיון דאין אמו מעידה עליו אין לתלות בהכי: ספר הלכות גדולות סימן לט - הלכות גישין ממזרת אין חוששין לה. היכי דמי, כגון דקאמרי הלך בעלה למדינת הים וזניא והוה לה ברתא, לא חיישין, דאמרין דילמא אתא בעלה בצניעה בליליא ושמש, כההוא מעשה דאבוב דשמואל דאתא בשם ושימש. ומאי טעמא הוה חכים, דכי אזל אבוב דשמואל למערבא אשכחתייה מדינתא דהוה ידעה בלישנא דציפורי, אמרה ליה אזדקיך לי ואנא יהיבנא לך כך וכך זוזי, משום דהוה ידעה דנפיק מיניה גברא רבא, ערק מינה והדר אתא בשם ההוא ליליא לגבי דביתיה ואזדקיך לה והדר אזל, לסוף אישתמעת מילתא דמיעברא, אתיוה לבי דינא אלקייה, אמר שמואל בכרסה דאימיה, איכונא רישאי דילמא מטאי לי רישא דשוטא וכאיב לי, כף רישיה בכרסה דאימיה ומטייה ריש שוטא.

¹² תוספות קידושין עג ע"א

מאי איכא מיעוט ארוכות כו'. תימה דמשמע טעמא דליכא למיחש משום דהוה מיעוט ולא ידעינן שמארוסה היא הא אם אנו יודעים שמארוסה היא ודאי איכא לאחזוקי בממזרות ולא היא דאפילו ידעינן שמארוסה היא לא הוי ממזר דהא אמר' (לקמן דף עה.) ארוסה שעברה הולד כשר ועוד קשה דמאי קאמר ומיעוט שהלכו בעליהם למדינת הים דהאי נמי יש לנו להכשירו דשמא בא על ידי שם ושימש כי ההוא עובדא (בירושלמי) דאבוב דשמואל שהלך למדינת הים ובא על ידי שם והוליד את שמואל ויש לומר דהכא איכא ריעותא שהשליכתו ואם אנו יודעים שהוא מארוסה מחזקינן ליה בודאי ממזר שאם היה מן הארוס לא היתה משליכתו אי נמי יש לומר דלא תלינן שבא עליה על ידי שם אלא דוקא כשאומרת כן אבל האי אסופי

להגיד באתי על ידי שם, פתאום יש ילד אחרי 12 חודש [מאז שהבעל יצא מהעיר], הוא אומר באתי על ידי שם המפורש, אבל הוא (- הבעל) צריך ללמוד עץ [חיים], להיות בר הכי [כלומר להיות ראוי להגיע על ידי שם המפורש, ורק אז מאמינים לו], פתאום אתה לומד עץ חיים, מה פתאום עץ חיים, לא, אני לומד עץ חיים כמעשה דאבוה דשמואל, שהוא אמר את השם המפורש והוא עף ממיאמי הוא עף לבני ברק, כנראה הם גרו בבני ברק בטח.

לכן אומרים אבוה דשמואל, קראו לו אבא, אומרים אבוה דשמואל שתדע שהיא קבלה מכות [ובאמת הוא בנו], כי הבן יהודיע מביא את זה בדף י"ח בברכות הוא מביא את זה על פי ההלכות גדולות הוא מביא את הסיפור שהיא

מובא בירושלמי, אבל אין כזה ירושלמי. אז היו עפים באוויר, איך אדם יכול להגיע ממיאמי להגיע לירושלים או להגיע לשכם או להגיע לבני ברק, בטח גרו בבני ברק, אז גרו בבני ברק, עכשיו יש חתונה בבני ברק, מחר שתי חתונות יהיה, אז איך אפשר להגיע ממיאמי לבני ברק? צריכים שם המפורש, אז כתוב כאן בהלכות גדולות את כל הסיפור, בסוף גיטין הלכות גדולות, שם זה המקור, פה [בתוס'] כתוב ירושלמי, אבל זה לא נכון צריכים לתקן את זה, זה לא ירושלמי, [הלכות גדולות] זה המקור, המקור זה כאן הלכות גיטין, פה הסיפור דף

ת"כ, עמוד לפני האחרון, אז הוא מביא את זה בשורה אחת שאדם יכול

אותה לארץ ישראל, אז החרימו אותו אמרו ש[היא] פסולה, בסוף היא נשארה בחיים בזכות שהוא שלח אותה, אז היא הגיעה צ"ו, צ"ז התחנתה, צ"ח נולדתי בחודש כ"ג טבת, ואחרי זה נולד אחי בת[ת]ש"ב, אחרי 4 שנים וחצי, ואחרי זה אחותי נולדה בדיוק עשר שנים אחרי [תש"ח], אני בכ"ג [טבת] היא כ"ט.

אז פה זה הסיפור (דף) ת"כ שאיך שהוא אמר את השם המפורש, ואז לקחו אותה נתנו לה ל"ט מלקות, היכו אותה, פה הוא מביא את הסיפור על שמואל, ש[סיפר]: היכו את אמא שלי, אז כופפתי את הראש שאני לא אקבל את המכה, איך הוא יקבל את המכה בתוך הבטן של האמא [-], אז היה לו סימן על הראש, על המצח.

אז זה [בהלכות גדולות דף] ת"כ, וזה כאן תוספות [קידושין] ע"ג, וגם הרא"ש מביא את זה בפרק רביעי עשרה יוחסין¹³, כאן

קבלה ל"ט מלקות ושמואל קיבל מכה, איך הוא קיבל את המכה, אני לא יודע, זה עבר מהבטן, הוא היה עובר, והיה לו כל החיים סימן במצח מהשוט שהיא קיבלה, כי ראו אחרי תשע חודשים היא יולדת, [ואביו של] שמואל לא בבית, [הוא היה] במיאמי במנצ'סטר אולי, אולי הוא היה בלונדון, אני לא יודע איפה הוא היה ראש ישיבה בדיוק.

צריכים להסתכל שמה, שם הוא מביא את כל המסמכים לפני מאה שנה, [ת"ר] צ"ו שאמא שלי עלתה לארץ, [-] לא הכרתי אותה ככה, הכרתי אותה שהייתי ילד בן עשר או בן 13, היא עלתה בת 24, היא נולדה בע"ד אז היא הייתה בת 22 בצ"ו שהיא עלתה לארץ, אבא שלה אמר לה את לעולם לא תתחנני פה, כי היו צריכים נדוניה, שם בהונגריה היו צריכים נדוניה, לתת בניין, לתת שני בתים, בית אחד לגור בית אחד להשכיר, אז הוא שלח

מראי מקומות והערות

כתב בעל ההלכות בסוף הלכות גיטין אהא

¹³ רא"ש על קידושין פרק רביעי - סימן ז

השורה האחרונה ברא"ש, הוא מביא את בעל ההלכות הוא מביא את המקור נכון, כאן בסעיף ז', פרק רביעי סעיף ז' דף מ"א, כתב בעל ההלכות בסוף

הלכות גיטין, פה זה דף ת"כ, שלא חוששים לממזרות אפילו אחרי עשרה חודשים, אתה יכול להגיד באתי על ידי שם, אבל רק אם היא לא מכחישה אותו, אולי

❁ מראי מקומות והערות ❁

בעלה ואינו מקובל לי זה התירוץ דנשי לאו דינא גמירי ואפילו גברי לא בקיאי בגמ' דבני מערבא ואין דין זה ידוע שיאמינה שבא בעלה עליה והשליכתה מפני הבושה ולא נעשנו ממזר ודאי אם יש לתלות שבא בעלה בצניעא ועוד מקשינן עליה מההיא דפרק הערל (דף פ ע"ב) דקאמר התם דרבה תוספאה אכשר לההוא ולד בתר שנים עשר חודש דאמרין אשתהויי אשתהי ולמה ליה טעמא דאשתהי לימא דלמא אתא בעלה בצניעא ושמש ויש לומר דהתם מיירי שהבעל ואשה מודים שלא בא:

דקאמר בפרק המגרש (דף טו.). אין חוששין לממזרות היכי דמי כגון אשה שהלך בעלה למדינת הים וילדה דלא חיישין לממזר דאמרין דילמא אתא בעלה בצניעא ושימש כי ההיא עובדא דאבוה דשמואל דאתא בשם ושימש כדאיתא בירושלמי ומקשה עלה מהך דשמעתין דקאמר דאיכא מיעוט שהלכו בעליהן למדינת הים משמע דאי ליכא למיתלי אלא באותן שהלכו בעליהן למדינת הים הוי ממזר ודאי ולא ספק ויש לומר דשאני הכא דאי אתא בעלה ושימש לא היתה משליכתו דאינה חוששת שמא יחשבוהו ממזר מאחר שיאמינו לה שבא

והנודע ביהודה התיר אותו או מישהו, הוא אומר אפילו 15 חודש הוא יכול להשתהות, אז 15 חודש הוא לא היה, אז היא אמרה לא, אני התעברתי לפני שהוא נסע, נפקדתי 151 חודש הוא השתהה, אז התירו פעם 15 חודש, כל שכן 12, אז הרא"ש שואל למה צריכים להגיד טעם של 12 חודש? שתגיד הוא בא על ידי שם המפורש? [ומתרץ שם התינוק נולד תוך 12 חודשים לעולם הוא כשר], אבל [אם נולד אחר 12 חודשים] צריך שהבעל והאשה יודו בזה [שהאבא שא על ידי שם המפורש], אם האשה מכחישה את הבעל או הבעל מכחיש את האשה, כל שכן ששניהם מכחישים, אז הילד הוא לא של הבעל, ואז יש לו את הדינים המיוחדים שלו.

נסיים בפרק שמיני תרומות, עד דיקלטינוס שהסיקו את הכבשן, כי אברהם אבינו אמר לנמרוד תזיז את השמש, אז נמרוד זרק אותו לכבשן האש, [וכשיצא מהאש] ואז אברהם קיבל את אליעזר, יוצא שאליעזר עכשיו בגיל 140, הולכים לעשות שידוך, בגיל

בא בעלה על ידי שם, כמו אבוב דשמואל, בא על ידי שם המפורש, אז הוא היה במדינת הים, הוא היה במיאמי, (כולם יסעו למיאמי אחרי השיעור אחרי מעריב...).

אבל אם היא השליכה אז סימן שזה לא [על ידי שם], אם היא השליכה את הילד סימן שזה לא מבעלה, כי אם זה מבעלה מה היא צריכה להתבייש? היא תגיד בעלי יבוא תשאלו אותו, הוא בא על ידי שם, אינה חוששת, אבל אם היא השליכה אותו אז סימן שהוא לא בא על ידי שם, היא לא יכולה להגיד שהוא בא [על ידי שם].

[אבל גם אם לא בא על ידי שם] אפילו 12 חודש הוא יכול להשתהות [כלומר ילד שנולד עד 12 חודש מצאת הבעל מהעיר, כשר, גם אם אמו לא טוענת שבעלה בא על ידי שם], אבל למה, אז שואל הרא"ש למה צריך טעם דהשתהא? שיגידו אולי הוא בא על ידי שם, הגמרא אומרת שהילד יכול להשתהות 12 חודש, היה 15 חודש, הוא מביא בשולחן ערוך שהיה מקרה שילד השתהה 15 חודש, הבעל לא היה 15 חודש

[שאליעזר] "מְחַרֵּשׁ" (בראשית כד, כא)¹⁴.

הרבה אומר בתורה מ"ו¹⁵ יש לך קושיא על הצדיק, קושיא על מישהו, תלך לשדה, תצעק, קשיא [זה ראשי תיבות]: ש'מע ה'

140 אליעזר היה נגד השידוך, מי שלמד רש"י כתוב שאליעזר היה נגד השידוך, אז אומר [האמרי נועם הנכד של] ר' נפתלי רופשיצער אז איך עשו את השידוך, רואים את עשו [יצא מרבקה, אלא] הוא אומר

מראי מקומות והערות

וְעָשׂוּ, וַיְהִי תִיקוּן אָדָם וְחָוָה. לִיקוּטֵי מוהרן תנינא מו¹⁵
הֵינוּ הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁבִּלְבוֹ שְׁהֵם הַמְּנִיעָה הַגְּדוֹלָה מִכָּלֵם וְאֵי צָרִיד לְצַעֵק לְאָבִיו שֶׁבְּשָׁמַיִם בְּקוֹל חֶזֶק מְעַמְקֵי הַלֵּב וְאֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹ וּפּוֹנֶה לְצַעֲקָתוֹ וְיָכוֹל לְהִיּוֹת שֹׁמֵעַ בְּעֶצְמוֹ יֵפֵל וְיִתְבַטֵּל לְגַמְרֵי כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַמְּנִיעוֹת הַנִּלְ וְעַל כָּל פְּנִיִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹ, שְׁהָה יִשְׁמַעְתּוּ קוּשִׁיא רָאשֵׁי תְבוֹת: "שְׁמַע יי קוֹלִי אֶתְרָא" (תהלים כ"ז) שְׁצָרִיד רַק לְקִרְוֹת לָהּ, כְּשֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו הַקּוּשִׁיא וְהַכְּפִירָה כְּנִל

¹⁴ אמרי נועם על התורה - פְּרֻשֵׁת תּוֹלְדוֹת וְזוּהוּ יֵשׁ לְרַמּוֹ בְּפָתְרָא וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲהָ לָהּ מְחַרֵּשׁ לְדַעַת הַהַצְלִיחַ ד' דְּרָכּוֹ אִם לֹא" [בְּרָאשִׁית כד כא]. כִּי אֱלִיעֶזֶר יָדַע מִזֶּה אֲשֶׁר צָרִיד לְזוּגוֹ לְיִצְחָק אִשָּׁה כּוֹז שֶׁתְּהֵא גְלַגּוּל תְּהִי, בְּכַדִּי שֶׁיֵּצֵא יַעֲקֹב וְעָשׂוּ, וַיְהִי הַבְּרוּר גְּמוּר לְתַקּוֹן אָדָם וְחָוָה. עַל כֵּן יִצְחָק מִדַּתּוֹ דִּי"ו, עוֹלָה אֲד"ם חָנָ"ה. וְזוּהוּ הַרְמוֹ "מְחַרֵּשׁ" ש" עוֹלָה יַעֲקֹב עִשָׂו, הַהַצְלִיחַ הַגּוֹ"ה' דְּרָכּוֹ סוּפֵי תִיבוֹת חָנָ"ה, י"י דְּרָכּוֹ אִם לֹא רָאשֵׁי תִיבוֹת [עוֹלָה] אֲד"ם. שְׁהָה מִשְׁתַּאֲהָ לְדַעַת אִם הַזְּמִין ד' לְפָנָיו אִשָּׁה כּוֹז שֶׁתּוֹלִיד יַעֲקֹב

רוצה לבטל את השידוך, הוא שם לה צמידים, הוא בכלל לא שואל מי היא, אחרי זה הוא משנה את הסדר, [וסיפר ללבן שקודם שאל את רבקה מי בית אביה ורק אחר כך נתן לה את הצמידים, כי אם היה אומר את האמת] אמרו אתה אדם משוגע איך אתה עושה שידוך כזה, לא נותנים את הבת לאדם משוגע, אדם חולה נפש, איך אתה עושה את השידוך, בכלל לא שאלת מי היא, אולי היא בת של פושע, בת של גנב, [לבן] אליעזר אומר: לא, שאלתי אותה בת מי היא, בת בתואל מן מלכה אשר ילדה לנחור, הכל חקרת.

אדם אוהב לעשות ההיפך ממה שאומרים לו, אומרים לו תבוא לתפילה - הוא לא יבוא לתפילה, אל תגיד לו - הוא יבוא לבד, אז אמרו לאברהם "לָךְ לָךְ מֵאַרְצָךְ" (בראשית יב, א), הוא אומר רק לארצי, וממולדתך, רק מולדתי, ומבית אביך, רק בית אבי הכל

קולי אקרא, כתוב בליקוטי מוהר"ן תורה מ"ו חלק ב', יש לך קושיא על ברסלב, קושיא על רבנו, הרי אברהם גם ראה את (ברסלב) [עשו יצא מרבקה], אם אליעזר רואה את עשו אז אברהם גם ראה את עשו, אז מה אתה פוסל אותו, אז אומר הרב'ה בתורה מ"ו חלק ב' קשיא שמע ה' קולי אקרא.

כתוב [באליעזר] מחריש, והאיש משתאה לה, משתאה, מה, הרי הוא לא שאל מי היא בכלל, זה ממש סקנדל, ככה לא עושים שידוכים תסלחו לי, אתה לא שואל אותה מי היא, אתה לא שואל בת מי היא, אתה ישר שם לה נזם על האף, הלכו עם נזמים על האף, זה מנהג קדמון ללכת עם נזם על האף וצמידים על הידיים, כי הוא ראה שהלוחות נשברים הוא רצה להצמיד את הלוחות¹⁶, הוא רואה את העגל הוא רואה את הלוחות, הוא

❁ מראי מקומות והערות ❁

"עֲשֵׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם". רַמְזוֹ לְעֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת שֶׁבָּהֶן:

¹⁶ רַש"י בְּרֵאשִׁית כד כב בָּקַע לְגִלְגֵּלֶת: "בָּקַע לְגִלְגֵּלֶת": "וְשָׁנֵי צָמִידִים". רַמְזוֹ לְשָׁנֵי לוחות מצומדות:

יש בבאר יעקב מצאו באר חפרו 700 מטר. בראשון חפרו 800 מטר, הבאר שבראשון זה 800 מטר, לא היה מים בארץ ישראל, בארץ ישראל אין מים, מה עשו מקנא ביעקב בכלל אז מה אתה

מקנא קבלת את גואטמלה הארץ הכי יפה בעולם מה אתה מקנא, וישטום, אלא יעקב מקבל מטל השמים ומשמני הארץ, עשו מקבל הפוך משמני הארץ ומטל השמים, הטל של עשו זה טל גשמי זה משמני הארץ אבל הטל של יעקב זה טל של תחיית המתים, הוא אמר אני רוצה את הטל של תחיית המתים, יצחק עבד עלי, אז לכן וישטום.

כי יעקב יכול להחיות מתים כתוב במדרש שאחרי שהיה חלומות השמש והירח משתחווים לי, הירח זה רחל, רחל סימן שיהיה תחיית המתים בימיו, יהיה תחיית המתים בימיו על ידי הצדיק זוכים עכשיו בפורים לתחיית המתים לגאולה השלמה במהרה בימנו אמן.

הפוך, לכן לא כדאי אף פעם להגיד לשני שום דבר, בסוף הוא יגיע לבד לאמת, אז רואים שאברהם עושה הפוך ממה שאומרים לו. [מרמוז כאן לעניין שביאר פעמים רבות, שלאליעזר היה קשה על אברהם מדוע שלח אותו להביא שידוך ליצחק מבית אביו, הרי ה' אמר לו לך מבית אביך].

אז אליעזר אומר [ללבן] שאלתי אותה מי את, בית אבי.

[אליעזר] ישר הוא הגיע, [כי אברהם ברכו ואמר לו:] מלאכי ילך, [ואליעזר שאל את אברהם:] ואיך אני אמצא אותה, וחוקן מזה רש"י אומר שכולם כבר היו פגומות, כולם היו רשעיות, כולם היו מנוולות, אז הוא אומר מלאכי ילך [לפניך], אז הוא ראה שהבאר עמוקה 700 מטר.

שיעורי שב"ק פרשת שמיני

(לוקט מפי הנוכחים בסעודת שב"ק)

שצריך לטבול, כי אחרי הייחוד הוא מיד יורד למים, משפריץ על עצמו.

ספרו לרב שאדם אומר לאשתו שכולם קופים לידה, אז הוא אומר לה בסופר: "הנה קופה 1, קופה 2 וכו'", כי כולם קופות וגם שר' חיים ראה קופה של קופת העיר עם תמונה שלו, אז הוא חשב שמתכוונים אליו ח"ו שהוא קופת העיר, אז הרב אמר כן כך צריך להגיד לאשתו כולם קופים לידך, וקרא את הזוהר בבראשית כמה מילים יפות צריך לומר לאשה.

ודיבר באריכות משלום בית, ואמר שהאישה תמיד דואגת לבעלה, כי הוא גומר את הכולל ב 7 בערב ואח"כ ערבית מ 8 וחצי עד 9 וחצי, כי השכנים אמרו שזה מפריע להם אז משתדלים לגמור מוקדם, לפעמים מתחילים ב 9 אז גומרים ב 10, אז האשה דואגת כל פעם

הרב דבר על החיות, שאם לא היינו מקבלים את התורה, היינו לומדים הכל מהחיות, את כל התרי"ג מצוות מתריג חיות. עריות מיונה, שהיונה אף פעם לא בוגדת בבן הזוג שלה, אם הוא מת היא מתאבדת ומטביעה את עצמה. גם הזאבים תמיד הולכים רק בזוגות. צניעות מחתול גזל מנמלה, כי הנמלה זה מדהים, אדם מתבודד בשדה רוצה לפקח את המוחין שלו אז הוא רואה נמלים הוא מסתכל על זה, זה שיירות בלי סוף וכל אחת מרימה גרגיר אחד, כי נמלה מרימה פי מאה מהמשקל שלה, אז אם לפעמים יש לה קצת יותר מדי אז היא משאירה את זה בצד, אף נמלה אחרת לא תיגע לה בזה. שלום בית מתרנגול, (עירובין ק') שהתרנגול מבטיח לאשתו שיקנה לה שרשרת של יהלומים, ככה כל אחד צריך להבטיח לאשתו. מהפיל לומדים

לקחו את כל הנשקים לפני זה מכל היישובים, השאירו לכל ישוב רק אקדח אחד עם 7 כדורים, שאם איזה ערבי יפרוץ את השער שח"ו לא איזה משוגע יירה בו, לקחו גם את המפתחות של הנשקיות, עד שפתחו את הנשקיה היא בכלל הייתה ריקה. בכיסופים היה נשק אחד עם 15 כדורים, היה שם אחד שהרג 15 מחבלים, עם כל כדור מחבל והמחבלים שהגיעו אחרי זה ראו גופות של מחבלים אז הם ברחו. היה גם את רחל מאופקים, היא האכילה אותם ביישוב הדעת עד שבאו וחסלו אותם.

עכשיו ביום שישי האירניים אמרו שהם מחסלים פה את כולם כי חיסלו להם 7, חיסלו להם את הקונסול, אז ב4 בצהרים לא יישאר פה אף אחד שכולם פה יתאדו, חיכיתי דווקא, הם אמרו שייזרקו אלף טילים, צריך לחפש איפה הם שמו את זה, כי יש להם 10 אלף טילים והם יכולים להשמיד את כל הארץ ברגע אחד.

שהיא שומעת שקרה משהו היא בטוחה שזה בעלה, גם אם לא קרה משהו היא מדמינת שקרה לו משהו. כי היא מחכה לו בבית, כל פיגוע, כמו שהיה עכשיו בשמחת תורה, שנהרגו 1500 אנשים היה הכל רק להפיל את ביבי, היום זה כבר ברור שזה היה רק להפיל את ביבי, לא היה אכפת להם שימותו 1500 אנשים העיקר רק להפיל אותו. עכשיו עשו הפגנה ליד הבית שלו, רצו לחטוף אותו מהבית, אני דווקא הייתי בעד זה, זה חופש הביטוי, כל אחד יכול להגיד מה שהוא רוצה, כי ביבי הוא היחיד שעד עכשיו לא נכנע להם, כולם שם אוהבים את הערבים, גנץ, גלנט והרצי הלוי רואים את זה בפסיקות של הבג"ץ פעם אחר פעם, הם פוסקים רק לטובת הערבים, כל הפיגוע היה רק לשם זה, ראו את התוכניות של הערבים, על אופקים, אשדוד ונתיבות, לנתיבות הם נכנסו ולא עשו כלום כי הבבא סאלי שמר שלא יעשו כלום, הם יכלו להגיע תוך רבע שעה לתל אביב, [הצבא]

הצפרדעים בגודל של נמרים.
 צריך להרבות לספר ביציאת
 מצרים עד הבוקר, כמה שיותר
 ניסים, כי כל המחלה אשר שמתי
 במצרים לא אשים עליך כי אני
 ה' רופאך, כי כמה שיותר מכות
 למצרים זה יותר רפואה ניסים
 לעם ישראל, לכן, כולם הלכו
 דווקא לר' עקיבא לבני ברק,
 למרות שהיה התלמיד של ר'
 אליעזר, הרב הגיע לתלמיד, היו
 מסובים בבני ברק כי בני המן היו
 לומדים תורה בבני ברק, כי ר'
 עקיבא שאמר שהיה 250 מכות
 שזה הכי הרבה, לכן הולכים
 דווקא אליו.

היה איתי אחד יוסוף בכלא, אז
 שאלתי אותו איך האיראנים
 רוצים לזרוק פה אטום, הרי הם
 יהרגו גם את הערבים, יש פה 2
 מיליון ערבים, אז הוא הסביר לי
 שזה לא אכפת להם כי זה שיעים
 ופה זה סונים, סונים הם כולם
 כופרים, כי היה אחד עלי הוא
 כפר באיסלם, אז יש את
 העילויים, אצלם יש רק מסגד
 אחד בכל כפר, וזה כמו מתנ"ס
 רק להיפגש שם, לשיעים יש
 כמה מסגדים בכל כפר, הם
 מתפללים.

הרב דיבר מהמכות במצרים,
 הכינים היו בגודל של חתולים

שהרג את המוסר, שאלו את הרב איך הוא יכל להרוג אם הוא כהן, הרב אמר שהוא רק נתן לו מכה כאן בעורף, אבל הוא לא מת מייד כי זה לוקח זמן. הרמב"ם כותב ב 5 מקומות שאפילו שחטו שני סימנים יש עוד זמן אפשר לעשות שעה התבודדות, הרב סיפר שרב כהנא היה צריך לקבל גלות על שהורה הלכה לפני רב. הלך לא"י קיבל על עצמו שלא להקשות, הרב האריך בסיפור, סיפר איך הורידו כל פעם עוד כרית ועוד כרית, ובסוף ר' יוחנן ראה שהשפה של רב כהנא שסועה ונראה כצוחק, אז רב כהנא מת.

משהו סיפר לרב על ר' נחמן פוקס שפעם רדף אחרי הרב ועלה לטרמפ עם חילוני ששמע שהוא נוסע לרב אז סיפר לו על עצמו שהיה נשוי לגויה וראה את הרב בטלוויזיה כשהרב נעצר בהולנד, שם הרב סיפר שהוא קיבל על עצמו גלות כדי לעצור את ההתבוללות אז אותו אחד אמר לעצמו אם רב בן 80 גולה בכל העולם בשביל זה, אני חייב

שאלו את הרב על הדיבור של רבינו שאם אכלו מרור בפסח אז כבר יתענו בט' באב, אז הרב אמר שזה מה שכתוב: "הַשְּׁבִיעֲנִי בְּמִרְוֵי הַיְּרֵדָה לְעֵנָה" (איכה ג, טו), כי זה יוצא אותו יום. אז שאלו אז מה משיח לא יכול לבוא אם אכלנו כבר מרור, אז הרב אמר אנחנו מאמינים שמשיח יכול לבוא כל רגע. הרב הזכיר כמה וכמה צדיקים שאמרו על זמנים מסויימים שאז יבוא משיח; תאריך שר' זושא אמר ועוד תאריך מהקמארנא, הרב אמר שהאור לשמים אמר שמשיח צריך לבוא בתשפ"ד אז הרב אמר שהכל נכון, בזמנים האלה יש הארה שיש אפשרות שמשיח יבוא, אבל בכל אופן יש אפשרות שמשיח יבוא כל יום עד עוד 200 שנה בתתקע"ב הרב אמר שמוזכר ג' פעמים בזוהר שהגאולה תהיה בסוף האלף השישי, וכן שמשיח יבוא לפני בניית בית המקדש (הרב עוד האריך בנושא משיח ולא הצליחו לשחזר).

הרב סיפר באריכות על רב כהנא

עם הרב, שהרב ראה אותו שאל אותו למה לא הגיע, הוא ענה לרב שלא הצליח לקום והוסיף "שינה בשבת תענוג", הרב אמר לא! אצלנו בשבת צריך לקום וותיקין.

שיעורי שב"ק פרשת שמיני תשפ"ד

שבת שעברה שאלנו שאלה איך רחל יכלה לרמות את יעקב למסור את הסימנים, כי יעקב הוא גנב לעשיו את הבכורה ואת הברכה, כולם היו גנבים, יעקב גנב, רחל גנבה, כי רחל גנבה את התרפים לאבא שלה, אבל זה לא

בתשובה, ומייד חזר הבייתה והעיף את הגויה. אז הרב סיפר על הריאיון הזה שהרב השתחרר ביום שישי בצהרים ומייד במוצ"ש באו לראיין אותו ובאמת הרב אמר שהכל זה לעצור את ההתבוללות. הרב אמר שכל מי שהתחתן עם גויה נולדו לו ילדים חרשים עיוורים ובעלי מומים, מונגולואידיים, כמו דיויד שהיה בהולנד שנולדו לו שני ילדים מגויה אחד עיוור ואחד חרש. הרב הזכיר עוד מקום שכל ילד שלישי שנולד שם הוא מונגולואידי.

אחד הנכדים לא הגיע לשחרית

ועבר, הברכות היו בגיל 63 עוד 14 שנה בבית שם ועבר, אז הוא ברח לטבריה היה שם בחמי טבריה בסוואנה, אז באו לתפוס אותו, נפל הקיר של המרחץ אז הוא ברח. אח"כ הוא ברח ואליפז לקח לו את הכל גם את הבגדים, אז הוא טבל שם בירדן, ונכנס לשם פרש לטבול, הוא הלך אתך לטבול במקווה? אז הוא טבע אתה לא טבעת, ברוך ה', אז הפרש הזה טבע שם בנהר ונשארו לו שם הבגדים על שפת הנהר, אז יעקב לבש לו את הבגדים, אחרי זה הוא הלך עם בגדים של פרש. אז אליפז רדף אחרי יעקב ולקח לו את הכל, זה "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרן" זה ר"ת ויצא יעקב צדיק אז ישא עשיו קולו בבכי מיד בא אליפז רשע שהיה בן עשיו ויתן לו יעקב כל חפציו נשאר רק המקל, כי חרנה זה כל חפציו נשאר רק המקל, כי מי לקח לי את המקל, אתה לקחת לי את המקל? כן הנה הוא מודה. כי אליפז אמר ליעקב, אבא אמר לי להרוג אותך, אני מקיים כיבוד

מובן איך היא הסתכנה למה היא עשתה את זה מה זה יעזור, הוא יכול מיד לעשות תרפים חדשים, לשחוט איזה בכור, ככה היו עושים תרפים, שוחטים איזה בכור לוקחים את הראש שלו, אז הוא היה עושה תרפים חדשים ומיד היו מגלים לו איפה הם, הם היו מספרים לו הכל, לכן עשיו לא רצה ללכת ללבן לרדוף אחרי יעקב, כי הוא היה בכור, אז לבן היה תופס והיה ושוחט אותו, אבל באמת הוא כן יכל ללכת כי הוא לא היה בכור, כי הוא מכר את הבכורה, יעקב היה הבכור, יעקב ברח, ועשיו חיפש אותו בכל מקום, בטבריה, בבאר שבע, בשכם, בכל מקום, לכן כתוב, נטמן בבית שם ועבר 14 שנה, למה נטמן? למה הוא לא ישב ללמוד באמצע האולם הראשי באמצע הבית מדרש? למה הוא נטמן? למה הוא התחבא במערות כמו להבדיל שיחיא סינוואר מתחבא במערות כמו עכבר, ברפיח בחאן יונס, כי עשיו חיפש את יעקב בכל מקום, אז בגיל 77 הוא יצא מבית שם

אז בפעם הבאה בגלגול הבא, אבל לא יהיה גלגול הבא מי שבא לצדיק לא יהיה לא עוד גלגול הצדיק מתקן אותו לגמרי.

כי אצל רבקה לבן לקח מאליעזר יהלומים, כי הוא אמר לו אתה רוצה לקדש את אחותי, זה לא ככה צריך להביא לה יהלומים, אליעזר נתן לה שתי צמידים ונזם, הוא רמז ללוחות הברית שיהיה 400 שנה אחרי זה, זה לא 400 זה 360, כי מתן תורה היה 360 שנה אחרי זה, כי יצחק היה כבר בן 40 וזה 400 שנה מלדת יצחק, כי יצחק התחתן בגיל 40, לא כמו שובו בנים מתחתנים

הורים קודם כל כיבוד הורים זה הכי חשוב, יעקב אמר לו לא תרצח, הוא אמר לו אני עושה קודם כיבוד הורים, זה לפני לא תרצח, בעשרת הדיברות כבד את אביך זה דברה לפני לא תרצח, אז זה ההמשך נתן לו כל חפציו ונתן לו את כל היהלומים, אז לא נשאר לו כלום [-] אז כשלבן בא וחיבק ונישק אותו לבדוק אם יש לו יהלומים בפה, אז יעקב אמר בא עשיו לקח הכל, שבאים לקחת כלה צריך להביא לה משהו, צריך להביא לה תכשיטים יהלומים, טבעת יהלום, אתה הבאת לאשתך טבעת יהלום בחתונה? לא? טוב

כי עכשיו ירו בשכם לנחמן הלוי שני כדורים בגלגל וגם לדוד בורשטיין גם לגלהר שני כדורים בדלת זה שתי מתנות משמים כל כדור זה מתנה משמים.

וישטום עשיו למה וישטום? הוא קבל את גוואטמלה את ונצואלה את אורוגואי את איי פיגי זה הכל שלו, פעם דוד יוספי נסע לחפש את הרב אז הוא נסע לגוואטמלה הוא היה גם בוונצואלה, אז שם באיי פיגי יש את האוקיינוס השקט שם זה הכל שקט כזה פסטורלי יש שם שני אוקיינוסים אתה מזיז את הראש ככה זה האוקיינוס השקט, אתה מזיז ככה את הראש זה האוקיינוס האטלנטי, איך אתה עושה עם הראש? שמאלה ואז ימינה.

אז מה זה וישטום? כי עשיו הבין שיצחק עבד עליו עם הברכות אז הוא אומר הלא האצלת לי ברכה כי יעקב קבל הכל, יעקב קבל מטל השמים ומשמני הארץ ועשיו קבל הפוך משמני הארץ ומטל השמים, כי אצל יעקב

בגיל 17 אני לא יודע איך הם עושים את זה הם עוברים על התורה, כתוב בתורה שיצחק התחתן בגיל 40 ויעקב רק בגיל 77 הוא יצא משם ועבר והתחתן בגיל 84, בגיל 91 נולד יוסף הצדיק ואז בגיל 99 אז יוסף היה בן 8 ודינה הייתה בת 8 אז [נפטרה רחל אמנו] יוסף הוא כעס על אבא שלו, הוא לא יכל למחול לו, איך הוא קובר את אמא שלו ככה באמצע הכביש על האוטוסטרדה, הייתה לו קושיה על אבא שלו, מה היא חתולה מה היא כלבה? ככה לקבור אותה באמצע הכביש? בדרך אפרתה, אז יעקב אמר אני יודע שאתה כועס עלי, זה הכל ע"פ הדיבור, אבל עכשיו אחרי 3500 שנה התגלה הטעם האמיתי, ויעקב רצה שכולם יבואו לקבר רחל, כי אם רחל הייתה קבורה עוד 100 מ' בפנים אז אף אחד לא כבר לא יכל לבוא כי עכשיו הכניסו את קבר רחל בתוך החומה לירושלים כי יעקב רצה שיבואו להתפלל שלא יהיה כמו בשכם שרק שובו בנים נוסעים

הוא בקש מה' שכל העולם יהיה טל והגיזה תהיה חרבה, אז ככה זה היה כאלה ניסים אבל זה לא הספיק לו הוא אמר זה נס פשוט עכשיו שיהיה הפוך, שכל העולם יהיה יבש ורק על הגיזה יהיה טל.

אז זה וישטום עשיו, עשיו אמר יקרבו ימי אבל אבי, הוא אמר יימח שמו אבא שלי, איך הוא אומר דבר כזה, במילים אחרות יותר פשוטות, עשיו אומר מתי כבר אשב שבעה על אבא שלי, הוא חכה כבר לשבת שבעה על אבא שלו, עכשיו שי לוי נסע לשבת שבעה על אבא שלו

אבינו זה הכל רוחניות, טל השמים, גם הגשמיות זה הכל רוחניות גם האכילה והשתייה זה רק רוחניות זה טל השמים ועשיו קבל משמני הארץ ומטל השמים זה רק הטל הגשמי, זה הכל גשמיות, אז הוא אמר למה אני צריך טל כזה כל העולם שלי אני רוצה ברכה מעולם האצילות הלא האצלת לי ברכה, כי ר' נתן כותב בהלכות פסח שזה הכל טל של תחיית המתים.

שזה עכשיו מה שהיה גם אצל גדעון קוראים את זה בפסח, כי גדעון אמר שהוא רוצה לראות ניסים כמו ביציאת מצרים אז

באילת, באמת לא צריך לשבת שבעה על הורים חילונים, זה מצד התורה לא יושבים על מי שלא שמר תורה ומצוות, אז כאלה שאומרים שאולי הוא היה תינוק שנשבה, אז אפשר לשבת שבעה, כי מי שאצל הצדיק, אז הצדיק הוא הופך הכל כל העוונות הוא הופך לזכויות, אז צריך לעשות שאבא יחיה שיחיה 180 שנה שלא ימות. "וישטום עשיו" כי לקחו לו את הבכורה לקחו לו את לאה.

אז זה מה ששאלנו שבת שעברה, זה קושיה של 80 שנה, אז מ' הוא ענה לי על זה, הוא שלח לי פתק באמצע השבוע, כתב לי תירוץ על זה איך רחל נתנה סימנים, כי איך אפשר לתת את הבעל למישהו אחר, אז באמת רחל נתנה את הסימנים ללאה כדי לקיים את הברכות של יעקב לקיים לו את הבכורה שכשהוא קנה את הבכורה הוא קנה את לאה, כי כולם ידעו שהגדולה לגדול והקטנה לקטן, אז אם יש לו את הבכורה אז הוא צריך להתחתן עם לאה, כי רחל ידעה

שגם היא תתחתן עם יעקב ויעקב לא יוותר עליה, ולכן היא נתנה את הסימנים, כי זה כמו אצל בועז, כי היה את פלוני אלמוני הוא רצה את כל הנכסים של אבימלך היה לו שם טירה ארמון וילה, הוא רצה לקחת את הכל אבל אמרו לו שהוא צריך לקחת גם את רות, אז הוא אמר שהוא לא מוכן להתחתן עם ערביה, זה כזה גזענות הוא למד בשובו בנים לא מוכנים להתחתן עם ערביות היא היתה ערביה כזו עם רעלה, אף אחד פה לא מוכן להתחתן עם ערביה.

[אבל בועז ראה שהיא הולכת רק לשדה שלו, למרות שיש תבואה הרבה יותר טובה בשדות אחרים למרות זאת היא הלכה רק לשדה שלו כדי לא להתדבק באנשים רעים, אז בועז אמר כה תדבק עם נערותי]

אז עכשיו פרשת שמיני בקרובי אקדש משה אמר לאהרון הם יותר גדולים ממני וממך נדב ואביהו, איך אפשר לומר דבר כזה, שנדב ואביהו יותר גדולים ממשה? משה הוציא את עמ"י ממצרים, נתן את המכות, קרע

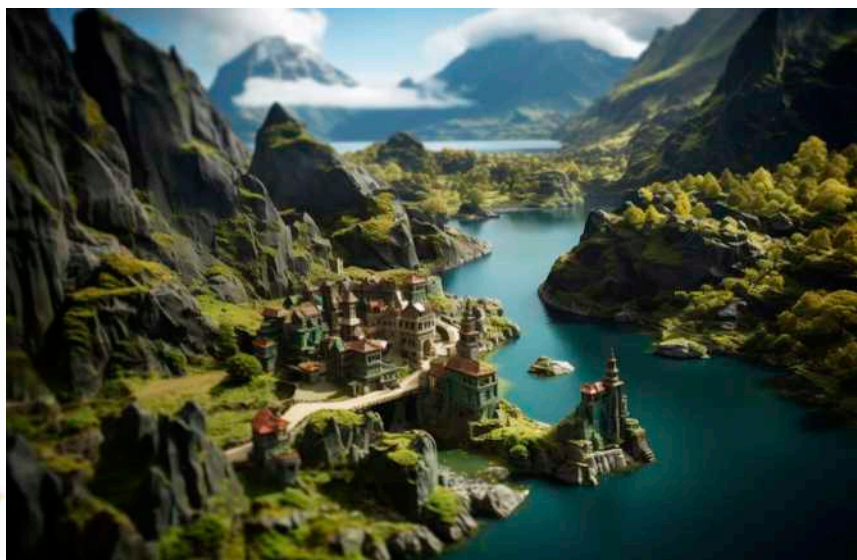
זה ע"ב קפד' אבל שניהם באחוריים לכן משה תמיד יותר גדול מאהרון כי גם עב' של אהרון זה אחוריים, אבל נדב ואביהו הם היו נחשבים יותר גדולים כי הם בגילוי כי הם היו מנצח הוד דאמא, אצלם הכל היו בגילוי, אז היו מתפללים בצעקות כולם ראו שהם הכי צדיקים כי אצל משה ואהרון לא ראו כלום בתפילה הם היו מתפללים בשקט, הם היו בבחינת שמן מחרישוחשאי לכן ויבכו כל בית ישראל את השריפה כי כולם ידעו שהם הכי צדיקים, כי הם היו מהגילוי הם היו מאמא, זה מה שכתוב במדרש פליאה שנקרע ים סוף לגזרים כי משהו גזר אותו, מי גזר את הים? אז הים צעק, והיה בת קול שהכל זה בזכות נדב ואביהו.

גם אצל דתן ואבירם, כתוב במעינה של תורה והמים להם חומה, כי כשמשה יצא עם עמ"י ממצרים, הם לא רצו לצאת הם אמרו מה יש לנו ללכת עם משה אנחנו לא רוצים ללכת עם משה

להם את הים, עלה להר סיני הוריד להם את התורה, אז איך אפשר להגיד שנדב ואביהו היו יותר גדולים אז זה האר"י מסביר את זה (שער הפס' פרשת שמיני) כתוב נדב ואביהו אלעזר ואיתמר שנדב היה הכי גדול הוא היה כנגד ארבעתם, זה מה שכתוב הבכור נדב, עם פסק זה פסיק טעמא, כי הוא שקול כארבעתם, גם אביהו זה אבא שלו זה כמו אבא, אבא שלו, אז אלעזר ואיתמר הם היו קטנים הם היו רק מנצח הוד דאבא, ועל משה זה מקפ"ד קס"א זה גימטרייה משה כי קפ"ד זה אחוריים של שם עב' י, יק, יקו, יקוק במילוי יודין, וגם קס"א כי קס"א זה שם אקיק יש שלוש פעמים אקיק יש אקיק יודין זה קס"א, יש אקיק עם מילוי אלפין זה קמ"ג ויש עוד מילוי שזה קנ"א שלושתם ביחד זה גימטרייה חותם, אבל משה זה אקיק של קס"א ואקיק זה הבינה וקפ"ד זה אבא זה גם אהור וגם פנים כי עם משה אפשר לראות את ה' פנים בפנים, (ופעמיים קס"א זה יתרו?) אבל אהרון

אנחנו לא שובו בנים לא רוצים ללכת עם הרב ברלנד לא רצו ללכת עם משה כי בשביל מה לנו לצאת הם הולכים 3 ימים וחוזרים, הם לא ידעו שלא מתכוונים לחזור, לא גילו להם הם אמרו משה לא משקר באמת משה לא שיקר הוא אמר נלך שלושת ימים הוא לא אמר שחוזרים, הם אמרו בשביל מה לצאת? כי הם היו עשירים אז הם אמרו בשביל מה לנו לצאת יש לנו פה נכסים, היה להם ארמון היה להם שם יאכטתה 20 מיליון דולר, היה להם שם מטוס פרטי הנה ברקוביץ הוא היה הטייס, אז אחרי שעבר 7 ימים פתאום הם ראו שעמ"י לא חוזר שהם נשארו לבד עם פרעה, אז הם

אמרו את זה אנחנו לא רוצים להישאר לבד עם פרעה את זה לא תכננו אז הם התחילו לרוץ היה להם גביע טוקיו בריצה הם ידעו לרוץ 2 ק"מ בשתי דקות, מיד הם רצו עד המים אבל הם ראו שבני ישראל כבר עברו, והם נשארו מאחורה, אז משה רבינו קרע להם שוב פעם את הים זה מה שכתוב פעמיים המים להם חומה מימינם ומשמאלם, זה כתוב פעמיים גם בהתחלה גם בסוף, אז הים נקרע להם לשניהם לבד, אז הם חשבו שהכל בזכותם, אז הם חלקו על משה כי הם חשבו שהם יותר גדולים ממשה אז הם נכנסו לגיהנם. ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

והתקדשתם

התאווה – זה הצרעת

ספין, או שעושים לי יותר מזה, "כי התינוק אין לו דעת, על פן אין היסורין שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט, ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו, וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו עוד יותר גבה".

אדם צריך להרגיש יסורים נוראים באותו רגע, רק יסורים, כאלו חותכים אותו.

תביא נעם אלימלך, צריך להרגיש יסורים של ברית מילה, זה, זה מה שהרבה אומר, זה התאווה הזאת אסורה. המדריכים לא מדריכים נכון.

צריך לקרא כל יום שלשה

הרבה אמר: "יסורין של ברית מילה" – כתוב בשבחי הר"ן, יסורין של ברית מילה. אם לא – שלא תיחד! אם אדם הוא לא יודע שיהיה לו יסורים של ברית מילה – שלא יכנס ליחוד, רק אם הוא יודע שיהיה לו יסורים של ברית מילה. גם אמר שהיחוד של הצדיק האמת קשה עליו ענין זה, ולא די שאין לו שום תאווה כלל, שום תאווה, אסור שיהיה שום תאווה. אנשים חושבים ש[התאווה] זה מתר, זה לא מתר, זה אסור. "כי אם אדרבה יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה", כי העבודה זה להרגיש יסורים כמו של ברית מילה, כמו שחותכים אותי עכשיו עם

סְעִיפִים רֵאשׁוֹנִים [מִצְעִטִּיל קֶטוֹן] עִם
הָאִשָּׁה: "בְּכָל עֵת וְרָגַע שֶׁהוּא
פְּנוּי מִן הַתּוֹרָה יִחְשׁוּב כְּאִלוּ יֵשׁ
אֵשׁ גְּדוֹלָה וְהוּא קוֹפֵץ לְתוֹךְ
הָאֵשׁ. בְּכָל עֵת וְרָגַע שֶׁהוּא פְּנוּי
מִן הַתּוֹרָה וּבִפְרָט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב
בְּטַל לְבַדוֹ בְּחֹדֶר אוֹ שׁוֹכֵב עַל
מַטָּתוֹ וְאִינוּ יָכוֹל לִישֵׁן, יִהְיֶה
מִהֲרֵהר בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה זֶה שֶׁל
"וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"
— אֲנִי רוֹצֵה לְקַפֵּץ לְתוֹךְ הָאֵשׁ,
לֹא לַעֲשׂוֹת אֶת הַיַּחְוֹד הַזֶּה.
"וַיִּדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וַיִּצִיר
בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִלוּ אֵשׁ גְּדוֹלָה
וְנוֹרָא בּוֹעֵר לְפָנָיו עַד לֵב
הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל קִדְשֵׁת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹבֵר אֶת טְבָעוֹ
וּמְפִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהָאֵשׁ עַל
קִדּוּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּמַחְשַׁבָּה
טוֹבָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַרְפָּה
לְמַעֲשֵׂה וְנִמְצָא שְׂאִינוּ שׁוֹכֵב
וְיוֹשֵׁב בְּטַל רַק מְקַיֵּם מִצְוֹת
עֲשֵׂה דְאוֹרִיתָא".

"[בְּפֶסוּק] רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת
שְׁמַע וּבִרְכָּה רֵאשׁוֹנָה שֶׁל

שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה יִהְרֵהר כְּנִזְכָּר
לְעִיל, גַּם כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר קְרִיאַת
שְׁמַע "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ... ה'
אֶחָד", [בְּמִנּוּחַ] שֶׁהוּא רוֹצֵה לְקַפֵּץ
לְתוֹךְ הָאֵשׁ. [וְעוֹד יִבְנוּ] אִם יַעֲנוּ
אוֹתוֹ כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם בְּכָל
הַיְסוּרִים", אִם יָבִאוּ עֲכָשְׁיוֹ
אוֹשְׁוִיץ טְרַבְּלִינְקָה, עֲנוּיִם
קָשִׁים — יִחְתְּכוּ אוֹתִי חֲתִיכוֹת
חֲתִיכוֹת כְּמוֹ בְּאוֹשְׁוִיץ, וַיִּפְשְׁטוּ
עוֹרוֹ — כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ לְרַבִּי
עֲקִיבָא, "וַיִּפְשְׁטוּ עוֹרוֹ מִבְּשָׂרוֹ
לְהַכְחִישׁ חֵס וְשְׁלוֹם בְּיַחְוֹדוֹ
יִסְבֵּל כָּל הַיְסוּרִים", יָגִיד
שֶׁיִּפְשְׁטוּ לִי אֶת כָּל הַבְּשָׂר
בְּעֲנוּיֵי תוֹפֵת, לְהַכְחִישׁ חֵס
וְשְׁלוֹם בְּיַחְוֹדוֹ, אֶת הַיְסוּרִים
הוּא צָרִיךְ לְסַבֵּל, "וְלֹא יוֹדֶה
לָהֶם חֵס וְשְׁלוֹם, וַיִּצִיר בְּדַעְתּוֹ
וּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִלוּ עוֹשִׂין לוֹ
כְּנ"ל", זֶה נִקְרָא קְרִיאַת שְׁמַע,
זֶה נִקְרָא "ה' אֶחָד". אָדָם לֹא
יודֵעַ מַה מְכֻנָּיִם בְּקְרִיאַת שְׁמַע,
צָרִיךְ לְחַשֵּׁב שְׁגָם אִם יַעֲנוּ אוֹתִי
בְּכָל עֲנוּיִים שְׁבָעוֹלָם, וַיִּחְתְּכוּ

שִׁיחַתְּכוּ אוֹתִי חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת,
זֶה הָיָה הַתְּעֲנוּג שְׁלִי, לֹא הִנָּאָה,
לֹא הִיחֹד עִם הָאִשָּׁה, בְּשׁוּם
אֶפֶן לֹא. וְגַם אוֹתָהּ לְלַמֵּד אֶת
זֶה.

”[וְכֹךְ יֹאמַר: וְרֵאיוֹהָ לְדַבֵּר] שִׁיחַתְּ
הָיָה לוֹ תְּעֲנוּג וְשִׁמְחָה בְּעִשִׂית
מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל ”וְנִקְדַּשְׁתִּי”
בְּאֶפֶן הַנִּל, שְׁאֶפְלוּ אִם הָיוּ
חוֹטְאִים אוֹתִי בְּאִמְצַע אֲכִילָה
אוּ בְּאִמְצַע הַזְּנוּג, וְהָיוּ חוֹתְכִים
אוֹתִי חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת הָיָה לִי
כִּזֶּה תְּעֲנוּג מְזֵה, רַק שִׁיחַתְּכוּ
אוֹתִי חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת. לַעֲשׂוֹת
לוֹ הַעֲנוּיִים קָשִׁים, הַכִּי קָשִׁים,
כְּמוֹ אוֹשׁוּיִן, הָיִיתִי מְשַׁמַּח אֶת
עֲצָמֵי שְׂמֻעֲנִים אוֹתִי, חוֹתְכִים
אוֹתִי, אֲנִי לֹא רוֹצֵה אֶת הַזְּנוּג
הַזֶּה, אֲנִי לֹא רוֹצֵה אֶת הִיחֹד
הַזֶּה. עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
יֹתֵר מִתְּעֲנוּג גְּשָׁמִי, אֲנִי לֹא
רוֹצֵה תְּעֲנוּג גְּשָׁמִי. אֵךְ יִזְהַר
שִׁיגִיד אֶת זֶה בְּאִמְתּוֹ.

שְׁבִשְׁעַת הַזְּנוּג אֲנִי מוֹכֵן לְמִסֵּר

אוֹתִי לְחֲתִיכוֹת לְחֲתִיכוֹת.

”גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְזוּג יִכּוֹן
[בַּנִּיל]”, כָּל פַּעַם שִׁישׁ זְנוּג שִׁיכּוֹן
שֶׁהוּא מוֹכֵן לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת ה'
עַכְשָׁיו, הוּא לֹא רוֹצֵה אֶת הַזְּנוּג
הַזֶּה, הוּא לֹא רוֹצֵה בְּשׁוּם אֶפֶן.
”וְכִשְׁיחַתְּחִיל לְהִרְגִישׁ תְּעֲנוּג
גְּשָׁמִי יִחְשַׁב שֶׁ”אֲנִי רוֹצֵה
עַכְשָׁיו שִׁיחַתְּכוּ אוֹתִי חֲתִיכוֹת
חֲתִיכוֹת”. וְתַכְף וּמְיָד יֹאמַר
בְּפִיו ”אֲנִי רוֹצֵה שִׁיחַתְּכוּ אוֹתִי
חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת, אֲנִי לֹא רוֹצֵה
לְהִרְגִישׁ שׁוּם הִנָּאָה, שׁוּם
תְּעֲנוּג”. שִׁיחַתְּכוּ לֹא תְּעֲנוּג
וְשִׁמְחָה בְּעִשִׂית מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל
”וְנִקְדַּשְׁתִּי” בְּאֶפֶן הַנִּל
מִהִרְגָּשַׁת תְּעֲנוּג [גְּשָׁמִי הַזֶּה] —
אֲנִי לֹא רוֹצֵה לְהִרְגִישׁ שׁוּם
תְּעֲנוּג גְּשָׁמִי, שְׂזֵה צָרַעַת עוֹר
הַנִּחָשׁ, זֶה הַכֹּל כְּמוֹ פֶּצַע כִּזֶּה,
זֶה צָרַעַת, זֶה אָדָם נִמְצָא בְּתוֹךְ
עוֹר נִחָשׁ. כְּמוֹ שְׁכָתוּב אֵצֶל
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, תוֹרָה פַּג. אִזּוֹ הוּא
יֹאמַר בְּפִיו שִׁיחַתְּכוּ הָיָה לִי
תְּעֲנוּג... הַתְּעֲנוּג שְׁלִי הָיָה

את עצמי על קדוש ה', לא בשביל ההנאה של הזוג.

בכוח הצדיק - אין טומאה

במדבר, ולא במצרים. כי סגרו את המקואות, ברגע שסגרו את המקואות — כבר לא היה נדות, במשך מאתיים שנה — לא היה נדות. כל זה כתוב כאן בפרשת... בסוף פרשת תזריע, אחרי, קדושים, מצרע. כן עכשיו תזריע מצרע, אמר רבי לוי: בשעה שהיו ישראל במצרים 210 שנה, לא היו רואות דם, מפני שאימת המצרים עליהם, סגרו את כל המקואות והעמידו שומרים על הנהרות, לא היו רואות דם נדה, אין דבר נדה, לא היו רואות דם נדה. כמו שבט אשר, 410 שנה אין דם נדה, כל בית ראשון אין דם נדה, וככה היה כל עם ישראל, לא רק אשר, לא היה

”אשר” זה הכי חשוב, אשר זה הכי חשוב, כי אשר כתוב בתנא דבי אליהו שבאשר לא היה נדות בכלל, אשר זה השבט הכי חשוב מכל השבטים, זה כתוב כאן בתנא דבי אליהו, שבאשר לא היה נדות בכלל. לכן ”כי אשרוני בנות” (בראשית ל, יג), מה זה אשרוני בנות? מי? איזה בנות? אלא אשר עשה מה שהצדיק אומר, כיון שהוא עשה מה שהצדיק אומר אז לא היה שם נדות.

כל בית ראשון הם לא היו נדות, וכך ארבעים שנה במדבר — לא היה נדות, כתוב כאן ב[מדרש תנחומא] ויקרא חלק ב', כאן בויקרא, שלא היה נדות

בכלל נדה. אדם יכול להתפלל
שאשתו לא תהיה נדה לעולם.
ממתי שהתחילו לסגר את
המקנאות, אחרי שלוי נפטר,
לא היו רואות דם נדה, לא היו
רואות דם נדה, אין דבר כזה דם
נדה, אין! מפני שאימת
המצרים עליהם. וגם במדבר
לא היה דם נדה, כי היו רואות
את המשכן, "כי ענן ה' על
המשכן".

הקדוש ברוך הוא שורה
שכינתו עם ישראל, אף על פי
שהן טמאים שנאמר (ויקרא יז)
"השכן אתם בתוך טמאתם".
אמר רבי לוי: בשעה שהיו
ישראל במצרים, 210 שנה,

חוספות ממורינו הרב שליט"א

וּתִיכַף וּמִיַּד יֹאמֶר בְּפִיו וּבִלְבָבוֹ שְׂוֹתֵר הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה בְּעִשִׂית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעִיל מֵהַרְגֵּשֶׁת תַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה שֶׁהוּא מֵהַצְרַעַת מִשְׁכָּא דְחַוּיָא, וְכֵן יֹאמֶר. וְרֵאֵיהּ לְדַבֵּר שְׂוֹתֵר הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה בְּעִשִׂית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעִיל שֶׁאֶפִּילוּ הָיוּ חוֹטְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה וְהַיְחוד הַקְדוּשׁ לְעִשׂוֹת לוֹ הַעֲנִיּוּם קָשִׁים הֵייתִי מִשְׂמַח אֶת עַצְמִי עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר מִתַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה, אֲךָ יוֹהֵר שֶׁהִיָּה דוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ וְשֶׁהִיָּה אֵן בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל לִוַח לְבוֹ בְּתוֹכוֹת וּבְפִנְמוֹת הַלֵּב בְּאֵמֶת גְּמוּרָה, וְלֹא יִשְׁטֵה אֶת עַצְמוֹ לְהִיוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת עֲלִיּוּנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

שְׁבַחֵי הַרְ"ן יז

גַּם אָמַר שֶׁתַּזְנוּג שֶׁל הַצְדִּיק הָאֵמֶת, קָשָׁה עָלָיו עֲנִין זֶה. וְלֹא דִי שְׂאִין לוֹ שׁוֹם תְּאוּנָה בְּלָל, כִּי אִם אֲדַרְבָּא יֵשׁ לוֹ יִסּוּרִין מִזֶּה מִמֶּשׁ כְּמוֹ יִסּוּרֵי הַתִּינוּק בְּשַׁעַת מִילָה. כִּי מִמֶּשׁ יִסּוּרִין אֵלּוּ יֵשׁ לְהַצְדִּיק בְּשַׁעַת זְנוּג וְיוֹתֵר מִזֶּה. כִּי הַתִּינוּק אֵין לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין הַיִּסּוּרִים שְׁלוֹ גְדוּלִים כָּל כֵּה, אֲכָל הַצְדִּיק שֵׁשׁ לוֹ דַּעַת יִסּוּרָיו גְדוּלִים מִהַתִּינוּק. וְזֶה הִיָּה אֲצִלּוֹ דְבַר פְּשוּט וְאָמַר שֶׁכָּל אָדָם יָכוֹל לְזַבּוֹת לְבוֹא לְמַדְרַגָּתוֹ זֶה. וְכִפִּי הַנִּרְאָה מִדְּבָרָיו הִיָּה שֶׁקְדִּשְׁתּוֹ שֶׁל עַצְמוֹ גְּבַה עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

צַעֲטִיל קִטָּן

מַרְבִּיעַ הַרְבֵּי רַבִּי אֵלִימֶלֶךְ מְלִיעֵנְסְק
זְצוּק"ל זִיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם:

א. בְּכָל עַת וְרַנַּע שֶׁהוּא פְּנוּי מִן הַתּוֹרָה, וּבִפְרָט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטֵל לְבָדוֹ בַּחֲדָר אוֹ שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וְאֵינוֹ יָכוֹל לִישֹׁן, יִהְיֶה מֵהַרְהַר בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה זֶה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וְיִצְיִיר בְּמַחְשְׁבָתוֹ כְּאִילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְנוֹרָא בּוֹעֵר לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹכֵר אֶת טַבְעוֹ וּמְפִיל אֶת עַצְמוֹ לְהֵאֵשׁ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמַחְשְׁבָה טוֹבָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב וְיוֹשֵׁב בְּטֵל, רַק מְקַיֵּים מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרֵייתָא.

ב. בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבִרְכָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה יְהִרְהַר בְּנִזְכָּר לְעִיל, וְעוֹד יְכוּיִן אִם יַעֲנוּ אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת הָעוֹלָם בְּכָל עֲנִיּוּם קָשִׁים וּפְשֻׁטוֹ עוֹרוֹ מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשָׁלוֹם בִּיחודוֹ, יִסְבּוֹל כָּל הַיִּסּוּרִים וְלֹא יוֹדֵה לָהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, וְיִצְיִיר בְּדַעַתוֹ וּמַחְשְׁבָתוֹ כְּאִילוֹ עוֹשִׂין לוֹ בְּנִזְכָּר לְעִיל, וּבִזֶּה יֵצֵא יְדֵי חַיּוֹב קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה כְּדִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהַיְחוד הַקְדוּשׁ יְכוּיִן בְּנִזְכָּר לְעִיל, וּבְשִׂתְחִיל לְהַרְגִישׁ תַעֲנוּג גִּשְׁמִי יִצְיִיר בְּמַחְשְׁבָתוֹ בְּנִזְכָּר לְעִיל,

קדושת הפרשה

טעם סמיכות תזריע מצורע לנדב ואביהוא

על נדב ואביהו אתה מתחיל להכניס תזריע מצורע ואחרי שכבר גמרנו מצורע שוחטים את הציפור ושמים אותה בתוך הדם, למה בתוך הדם? אלא כי ברגע שדיברת על מישוהו את שפכת נהרות של דם אז מראים לך כמה דם שפכת שדיברת על מישוהו אחד שאמרת כן ככה נכון, זהו גמרנו עשיית נחל של דם אז צריכים לקחת את הציפור ובתוך הדם להטביל אותה ואז אחרי שמספרים לנו על כל סוגי הצרעת שבעולם חוזרים עוד פעם לסיפור, אני כל כך לא יכול להבין כאלה דברים. "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' עֲשׂוּ בְּאִמְצַע [בין] תְּזַרִּיעַ מִצֹּרַע לֹא יִזְדַּע מִי עֲשֵׂה אֵת זֶה מִי הַכְּנִיס תְּזַרִּיעַ מִצֹּרַע בְּאִמְצַע הַפְּרִשָׁה שֶׁל בְּנֵי אֶהְרֹן שְׂעוּלִים בְּאֵשׁ "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה'". [ולמצורע] צְרִיכִים לְהִזְוֹת כֵּן עַל [תנור] הַאֲזֵן צְרִיכִים לְהִתְחִיל לְפִתּוֹחַ אֵת הַאֲזֵן נֶעֱשֶׂה וְנִשְׁמַע. עֲשׂוּ אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל זֶה "בְּקִרְבָּתֶם" שְׂבִאֲמִצַּע מְכַנְסִים לָנוּ מִצֹּרַע וְצִרְעָת. הַעֲקָר זֶה הַאֲזֵן לְקַחַת טֶפֶה דָם לְהִשִּׁים לוֹ כֵּן עַל הַאֲזֵן, פֶּה עַל הַאֲזֵן לְהִשִּׁים לָךְ טֶפֶה דָם. וְאַחֲרֵי זֶה דָם מֵהָאֵשׁ וְאַחֲרֵי זֶה מֵהַשֶּׁמֶן וְאֶפְלוּ לְאֶהְרֹן הַכֹּהֵן שָׂמִים כֵּן (מִצְבִּיעַ בְּיָדוֹ הֵק' עַל הַנֶּזֶק אֲזֵן הִימָנִית) אֶפְלוּ עַל אֶהְרֹן הַכֹּהֵן בְּשַׂעֲהָ שְׂבָחָרוּ בּוֹ שָׂמוּ לוֹ טֶפֶה דָם עַל הַאֲזֵן שִׁפְתָּח לוֹ הַאֲזֵן. שְׂכַל אֶחָד... (שַׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ג).

"בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה'" שאמרו אנחנו נשרפים בשביל ה' יתברך, הם רצו להישורף והם ידעו שהם ישרפו, כתוב בכל הספרים הקדושים ובנועם אלימלך מה זה בקרבתם לפני ה'... פתאום באמצע הפרשה הכניסו תזריע מצורע, באמצע הפרשה אתה מדבר על נדב ואביהו ורוצים לדעת מה קורה איתם פתאום תזריע מצורע, נהיה צרעת פה צרעת שם, צרעת בראש וצרעת בכתף, מי עשה את זה עד היום יש לי קושיות אולי בקו יתדצו לי את זה, אני לא יכול להבין את זה פתאום מתחילים לספר לנו על ציפורים ועל נשר ותגשמת וחסידה, עכשיו התחלת לספר לנו סיפור על נדב ואביהו "וַיִּקְחוּ בְנֵי אֶהְרֹן נְדָב וְאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיְשִׂימוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' וְהָיָה אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם, וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה', וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן הוּא אֲשֶׁר דָּבַר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְגְּד וַיִּדַם אֶהְרֹן" ואחרי זה תזריע מצורע על צרעת בגדים וצרעת בתים וכל מיני דברים ממש מגעילים אפשר להקיא ממש [מדוע צריך להזאות על המצורע דף בתנור הימני, וכפי שמסביר בהמשך], באמצע אתה מדבר

קדושת הצדיקים

שמדברים על הצדיק – זה הצרעת של הנחש מדבר

"מֶלֶךְ גֵר" (שם כ' ב') הוא להפך, הנגיד את ה'נחש' על ה'אדם' (הרב בשעורים). וכשהנחש מדבר אוי ואבוי, באותו רגע הולכים לגיהנום, לכן אסור להאמין, אפילו שאדם מדבר זה הצרעת של הנחש מדבר, שהנחש מעבר בו. כשמדברים על צדיק, הנחש מדבר מתוכו. והאשה צריכה להציל, כמו בחטא העגל שהעגל צעק: "אנכי ה' אלהיך" הנברים אמרו שאם העגל אומר "אנכי ה' אלהיך" סימן שבאמת הוא הוציאם ממצרים. בסוף הנשים אף על פי שיצעו שהכל שקר ולא השתתפו בעגל נשאר אלקמות. כי הם לא התנגדו לבעלים, הבעלים רצו להשתחוות לעגל והם הנשים, היו צריכים לתת להם צלחת בראש, מה אתם רוצים להשתחוות לעגל. הם היו צריכות לשבור להם את העצמות. שלכל הפחות יגידו. כתוב "אחת מהנה לא נשברה" (תהלים לד, כא). מי שצדיק העצמות שלו לא נשברות, שום עצם לא נשברת. (מסע אל השורשים ט').

כל זה מביא רש"י, שזה שחושבים על הצדיק כאלו חשדות, זה בא מחטא הנחש. שברגע שחווה אכלה מעץ הדעת כל אחד הוא נהיה נחש-אדם. כל אחד מרכב מנחש אדם, והנחש מדבר מתוכו. לכן כתוב שארפכשד חי ארבע מאות ושלש, שלח חי ארבע מאות ושלש ש'נחש' (358) 'אדם' (45 = 403). כתוב במגלה עמקות ע"א, שכל אחד הנחש מדבר מתוכו, כשמדברים על הצדיק הנחש מדבר. כי אדם מרכב משתי חלקים: חלק אחד אדם, חלק אחד נחש. וכשמדבר על הצדיק, הנחש מדבר. ולכן ארפכשד חי ארבע מאות ושלש שנה גימטריא גרר, וביצחק כתוב "ויגר יצחק בגר" (שם כ"ו ו'). הפסוק הכי חשוב בתורה זה 'גר', מה זה גר? גימטריא נחש אדם. נחש אדם (403) גר (403) שיצחק הכניע את ה'נחש' והגביר את ה'אדם', וכן ארפכשד שחי גר"ר (403) שנים. ואצל אבימלך כתוב:

מילתא דבר יהותא

5: כנגד 4 המנקות: חכמה - מתחילה לנקות כבר מסוכות. רשעית - הבית נקי לפסח כל השנה, ותעיזו לבוא לבקר. תמימה - מנקה כמו פסיכית גם את הבויידעם, ואז שוכבת חולה שבוע מהאבק. שאינה יודעת לשאול - מעדיפה לא לשאול אחרות כמה הספיקו כבר לנקות, זה רק עושה עצבים.

6: לעולם אל תתקרב, לשור מקדימה, לחמור מאחורה, ולאשה עצבנית ביום שישי - מכל כיון...

7: אחת מכירה בחור? שואלת אותו: יש לך מרצדס? הוא עונה לה: לא! יש לך בית? עונה לה: לא! אתה עובד? עונה לה: לא! אז היא אומרת לו: אתה לא בשבילי. והוא אומר לה: אין לי מרצדס - אבל יש לי פורשה. אין לי בית - אבל יש לי וילה. ואני לא עובד... עובדים בשבילי - ואת לא בשבילי!!!

8: דיאטה חדשה! 1. סובב את הראש ימינה. 2. סובב את הראש שמאלה. 3. חזור על 1-2 בכל פעם שמציעים לך אוכל.

9: גנב אחד רצה לפרוץ לבית, וראה שלט "זהירות תוכי". ואמר מה כבר יכול לעשות תוכי?! הגנב נכנס לבית. פתאום התוכי שורק, דקסל!... יש גנב...

1: חמור מת, בדיוק מול בית הכנסת הגדול בתל אביב. אחרי שבוע, גוייתו עדיין שכבה מוטלת שם. הרב הלך והתלונן לראש העיר: "אדוני ראש העיר, יש חמור מת מול בית הכנסת, כבר שבוע ימים!" ראש העיר ענה במבט עקום: "האם אין זה מתפקידך לדאוג למתים?" "כן! זהו תפקידי", ענה לו הרב בשלווה - אך לפני כן, מתפקידי להודיע למשפחה...

2: דרמה בכינוס ראשי הישיבות! רוזנפלד - הטבח של סלבודקא, טוען שהוא גדול הדור, והתיישב בראש השולחן...

3: נשים לפני פסח מקבלות את מכת "ארבה" - הרבה ניקיונות, הרבה בישולים. לעומת זאת, גברים מקבלים "מכת ערוב וחושך" - הרוב לא מעניין אותם, וכשרואים את חשבון האשראי - מקבלים 'חושך'...

4: בעל רואה את אשתו בשיא הלחץ של הנקינות לפסח. מרחם עליה ושואל: "אני יכול לעזור לך?" "אם אתה רוצה לעזור" משיבה האשה: "תצא מהבית, וזו תהיה לי העזרה הכי גדולה". מסכים האישי, ומיד יוצא מהבית. כעבור חצי שעה, מופתעת האשה לגלות שהבעל שב הביתה. "זהו?" היא שואלת באכזבה, "כבר חזרת?" "תשמעי", משיב לה - "יש גבול כמה גבר יכול לעזור..."

קדושת הצדיקים

רק הצדיק יכול להמתיק את הדין

שמואל בר נחמני אמר הרי זה בור". הוא לא למד כלום, אם הוא לא [מאמין] בצדיק הוא לא למד כלום. ר' ינאי אמר הרי זה כותי – גוי גמור, גוי לכל דבר, לא שומר שבת, ויינו יין נסך הרי זה כותי. רב אחא בר יעקב [אומר הרי זה מגוש – מכשף]. היה לו נחש עם שבע ראשים – רב אחא בר יעקב.

אדם צריך לדעת שבכל דור יש נחש עם שבע ראשים, ורק רב אחא בר יעקב שזה הצדיק האמת יכול להכניע אותו. אדם אפילו לומד, אבל הוא לומד עם הנחש עם השבע ראשים, שבע ראשים הוא לומד שבע סגיות, הוא לומד שבע דפים כל יום. אבל אם זה בלי הצדיק, אז זה לא שונה כלום. כי בא נחש עם שבע ראשים בולע את הכל. (שעור מתשפ"ב).

רבי אחא בר יעקב אומר מי שלא יודע מהצדיק הוא נקרא מכשף. כאן בגמרא סוטה עכשו לומדים סוטה בדף היומי, אז מי שלא יודע מהצדיק האמת הוא נקרא פשוט מכשף, כל התורה שלו זה כשוף. הוא לא יודע מי זה הצדיק, הוא לא יודע להתקשר לצדיק, אז הוא לא יכול להמתיק שום דין, אפילו לומד תורה יומם ולילה לא יכול להמתיק שום דין. [סוטה] דף כ"ב: הוא עבר על כל התורה [כלומר אפילו למד את כל התורה], עבר על כל הש"ס מיליון פעם אבל הוא לא יודע מי הצדיק, הוא לא יודע. קרא ושמע ולא שמע תלמידי חכמים, הוא לא יודע מי זה הצדיק האמת, אז היה שואה, אולי בגלל זה היה שואה.

"דבי אלעזר אמר הרי זה עם הארץ, ר'

היציאה להורים

מקווה קר – ילדים בוערים לה'

חיים בגימין שאשה אחת טבלה בקרח, שברה את הנגר, ונסעה כמה שעות ברכבת פתאום היה לה ספק אם הטבילה היתה בסדר, חזרה בחזרה שברה עוד פעם את הקרח. אי אפשר לתאר איזה יהודים היה ברוסיה פעם, בזכות היהודים האלה אנחנו חיים עד היום, אז היה מקוואות קרים, שברו את הקרח. רבי זיך היה נכנס לתוך האש, שבר את הקרח, "ביום אכלני חרב וקרח בלילה", אם אדם שובר את הקרח טובל במקוואות קרים יהיה לו ילדים חמים, ילדים שיבערו לה, יהיה לו ילדים עם בערה, עם אש. הכל תלוי במח האב, וכל זה הרבה אומר בתורה י"ד. מפני מה ועל מה ירדה נשמה לעולם, ירדה לצורך עליה ירדה נשמה לעולם. (מסע אל השורשים).

אם אדם הוא "קרח בלילה" (בראשית לא, מ) הוא אש ביום, ואם הוא אש בלילה – בתאוות הוא נהיה קרח ביום, כל אחד צריך להיות "ביום אכלני חרב וקרח בלילה". איך הוא – יעקב זכה להיות חרב, להיות אש ביום, בלילה הוא היה קרח. אומרים שפעם היו מקוואות קרים, אז הם גולדו ילדים חמים. הרי בתוך המים יש אש, הרמב"ם (מדע, יסודי התורה ד) אומר שבתוך המים יש אש, בתוך המים יש ממש אש, לכן אדם יוצא ממקוה קר הוא מרגיש חם, הוא יוצא ממקוה חמה הוא מרגיש קר. היום יש מקוואות חמים זה דורות קרים, הילדים יוצאים קרים, לא רוצים ללמד, לא רוצים להתפלל. אבל פעם שהיו מקוואות קרים, נשים היו שוברות את הקרח, ספר לי ר'

המשך מילתא דבדיחותא

ונותן לדייג מאה דולר. התייר: נו מה אתה דג?
הדייג: פראירים כמוך!

10: תייר מגיע לים המלח ורואה דייג. התייר:
זה ים המוות, מה כבר אתה דג פה? הדייג: תן
לי מאה דולר, ואני מגלה לך. התייר מסתקרן,

קדושת הבית

התפילות עולות רק ע"י הנשים

שכתוב בסדור, פותחים וסוגרים והולכים. התחלתי ללמד אותם, איפה מתחיל ברכה, איפה מתחיל מעריב, איפה מתחיל שחרית, הם לא ידעו...

אז התפללות רק עולות על ידי תפלות הנשים, עכשיו אם הם לא נתנו להכנס להתפלל, אז הפסידו. אז [כשלא היו את תפלותיהם של] הנשים אז התפלות לא עלו. אז מתו שלשים וארבע, ביום הראשון ארבע ביום השני שלשים, כי הנשים – לא נתנו [להם] להכנס להתפלל. אז כל זה מביא כאן התנא דבי אליהו והמדרש תנחומא, שלא היה גדות בישוראל, לא בשבט אשר ולא בעם ישראל. (שיעור מתשפ"ג).

התפלות עולות רק על ידי האשה, כשהאשה מתפללת היא... רבי לוי יצחק אומר שהנשים היו מעוררות את הגברים לתפלה, ליום כפור, לראש השנה, היו ככה בוכות, צועקות באומאן, הם היו עושות את ההתעוררות בתפלה. אני זוכר איך היו בוכות בעזרת נשים, הייתי ילד, נשים בוכות, ואתה שומע אותם בוכות כלם. אז העזרת נשים היתה מלאה שם, באומן, וכלם בוכות, וזה היה מעורר את הגברים. מה שמעורר את הגברים להתפלל זה הנשים, כי הגבר הוא לא מתפלל, הוא עושה ככה חלאפ חלאפ חלאפ, הוא שם תפלין מוריד תפלין. הייתי באמסטרדם, אפלו לא מסתכלים מה

קדושת העבודה

אפשר להוציא את זה רק על ידי גמרא וקצות החשן, רוצים להפשיט את העור, צריכים להפשיט את המסכים מהמת, ואז העור כבר נושר מלבד. כל זה אנחנו מדברים שאדם צריך לפשט את העור לפני שהוא מגיע לפה, כל חתן לפני שהוא מתחתן יראה לפשט את העור, ויקבל עור חדש, זה רק אפשר על ידי למוד בעיון, בלי למוד העיון גם סכין גלוח לא יעזר, שום דבר. (מסע אל השורשים).

לפשוט את עור הנחש רק ע"י גמרא

כל אחד צריך להפשיט את העור, את כל התאוות, כל התאוות זה בעור וצריכים להפשיט את העור פעם אחת ולתמיד, לפני שבאים לכאן כל אחד צריך לקחת סכין גלוח ולהוריד את העור, או שיגיד פרשת העולה זה כמו שמפשיט את העור. כי כל התאוות זה רק בעור, אם אין עור אין תאוות, העור זה עור הנחש, העור שלנו זה עור הנחש, צריך להתחיל להפשיט את העור הזה, אבל אי

קדושת המידות

אהבה אמיתית – רק אחרי החופה

הראשון, הגוף שהוא ברא את אדם הראשון זה היה מאיר כמו פלורסנט מסוף העולם ועד סופו, ברגע שאדם הראשון שמע לקול הנחש הוא קבל גוף של נחש, עכשו כל העבודה זה איך לברח מהגוף.

יצחק ידע שלוקחים אשה בלי להסתכל, יצחק לקח את רבקה רק בשביל שמעשיה טובים, שהנר לא כבה אף פעם, לוקחים אשה שהנר שלה לא יכבה לעולם, כי בשם קדשך נשבעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד, שיצא ממנה ילדים צדיקים, זה מה שצריך, דורות ישרים, לוקחים אשה צדיקה ולא מסתכלים, האשה שמסכימה להתחתן אתך זה הזוג האמתי, העקר שתשמור שבת. (מעלות צדיקים).

כתוב: "ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה" (בראשית כד, סז), לא כתוב שיצחק אהב את רבקה לפני החפה, אהבה זה בא אחרי החפה, אהבה שלפני החפה זה מתגדף וזה נמוג מאלי, כל האהבות שלפני החפה זה דמיונות, רואים אצל רבקה שמעשיה טובים והיא מדליקה נרות של שבת והנר לא כבה, יצחק ראה שהנר של רבקה דלק כל השבוע אז יצחק אוהב אותה, יש לו מה לאהב אותה.

מה יש לאהב את הגוף? הגוף זה סתם, הגוף זה רק הפרשות, זה זעה וכל סוגי הפרשות, הגוף זה העור של הנחש, צרעת עור הנחש, הגוף שיש לנו זה לא הגוף שה' ברא אתו את אדם

♦ מה זה רבנו ♦

רבנו זה כל הגמדות.
 זה רבנו.
 זה איך להתפלל.
 מקודם אומרים שירה,
 שרים משהו,
 איזה נגון,
 ואחרי זה מתפללים.
 הרב'ה אמר;
 אני אומר דבר שכולו ישן,
 בכלי חדש.
 אנשים לא שמים לב.
 בעל הטורים הזה,
 לא מכירים אותו.
 אם לא הייתי ברסלב,
 גם לא הייתי מכיר אותו.
 עכשו אני לומד,
 אז אני מבין מה זה שירה,
 שצריכים לנגן נגון לפני התפילה,
 ונגון אחרי התפילה.
 והיינו שרים.
 באומן היו שרים ארבעים וחמש
 דקות.
 ר' לוי יצחק,
 היה מחזיק לי ביד-
 וכל הזמן היה מדרבן אותי,
 שאני לא אפסיק מלרקוד!

♦ נחש אדם ♦

מביא רש"י:
 שזה שחושבים על הצדיק כאלה
 חשדות...
 זה בא מחטא הנחש!
 שברגע שחווה אכלה מעץ הדעת,
 כל אחד הוא נהיה נחש - אדם.
 כל אחד הוא מורכב,
 מנחש - אדם,
 והנחש מדבר מתוכו!
 כתוב במגלה עמוקות:
 שכל אחד הנחש מדבר מתוכו.
 כשמדברים על הצדיק-
 הנחש מדבר.
 כי אדם מורכב משתי חלקים;
 חלק אחד אדם,
 חלק אחד נחש.
 וכשהנחש מדבר,
 אוי ואבוי,
 באותו רגע הולכים לגיהנום.
 לכן אסור להאמין!
 אפילו שאדם מדבר,
 זה הצרעת של הנחש מדבר-
 שהנחש מעובר בו.
 כשמדברים על צדיק-
 הנחש מדבר מתוכו!

♦ שירה ♦

כתוב "ואתחנן" - לשיר שירים.
 שירה = תפילה.
 בשביל תפילה,
 צריך שירה.
 צריכים להתחיל את התפילה עם
 נגונים.
 אנשים לא יודעים את זה.
 לומדים מסילת ישרים קודם.
 לא!
 צריכים להתחיל את התפילה עם
 נגונים!
 ככה כתוב ב'ואתחנן':
 "אמר לפניו שירה-
 שישמע תפלתו".
 הבעל טורים אומר:
 'שירה' - זה גימטריא 'תפילה'.
 פשוט מאוד.
 אז צריכים לשיר.
 לשיר 'אור זרוע',
 אחרי התפילה-
 'בך רבנו',
 ואחרי זה 'אומן ראש השנה',
 ואחרי זה 'אומן הלא תשאל'.
 כמה שירים,
 כמה נגונים לפני ואחרי-
 וזה מעלה את התפילה!

♦ התגלות משיח ♦

החילונים מסכימים בשניה לעשות
 תשובה,
 בשניה!
 זה עוד יותר מהר מהדתיים.
 הרבה אמר:
 שלמשיח יהיה עבודה עם
 החסידים,
 לא עם האפיקורסים.
 האפיקורסים-
 בשניה עושים תשובה.
 אין!
 החסידים-
 הוא הרבה שלי...
 הוא לא הרבה שלי...
 הוא מאמין ברבה שלי...
 אצל החילונים,
 אין רבה.
 רוצים לעשות תשובה-
 יש ה'!
 רוצים שבת,
 רוצים להיות בני אדם,
 להפסיק להיות בהמות,
 זה מה שהם רוצים!
 אז אפשר בשניה,
 לקרב את האחים ואת האחיות,
 את הדודים ואת הדודות!

נדיר: בנגב המערבי תועד צבי ארץ ישראלי בעל 6 רגליים - שתיים מהן על גבו

הטרגדיה של העם היהודי הוא שתמיד העדיף לשמוע להבטחות של ידידיו, במקום להאזין לאיומי אויביו. (אלי ויזל) והטרגדיה הכי גדולה של העם היהודי שבתוכו נמצאים מחריביו.

ניתן ללמוד על אדם הרבה יותר על פי מה שהוא אומר על אחרים, מאשר מה שאחרים אומרים עליו.

1

מספרי צדיקים

הסבא מסלבודקא

סגור סגור

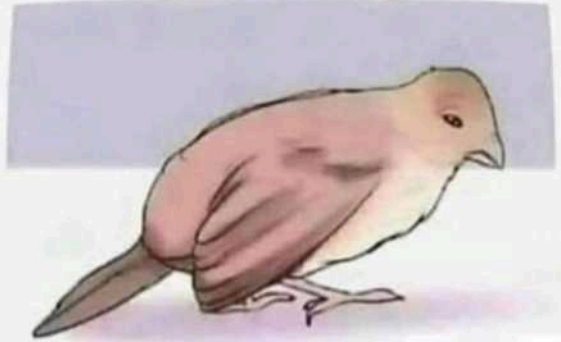
הכניסה אסורה
רכב זר:
1. יגרר 2. ינזק
3. יושמד
4. כל התשובות נכונות

טיפ שבועי לבעלי ססלה.
לפני טיול ארוך

אל תאמינו לאף אחד.
עכשיו תסתכלו על התמונה הפוך.

לעולם אל תפסיקו להאמין
בעצמכם !!
עבודה קשה והתמדה מניבים
תוצאות. בשעה טובה לאחר
המון יזע ודמעות הצלחתי לקנות
ברזוז...👍

נשיא ברזיל: 12.3 מיליון ילדים מתו בעזה במלחמה

על אף שהאוכלוסייה ברצועת עזה כולה מונה מעט יותר מ-2 מיליון אנשים, הדבר לא הפריע למנהיג השמאל בברזיל - הידוע בהתבטאויותיו האנטישמיות - לטעון שבמהלך המלחמה מתו בה מעל 12 מיליון ילדים

כשמישהו מקנא בך

קנאתו מורכבת מארבעה דברים

- קצת אהבה אליך
- רצון להיות כמוך
- רצון שיהיה לו מה שיש לך

והכי חשוב מהאמזבה
שהוא לא יהיה כמוך לעולם!

⌘ במדבר פרק ז ⌘

(טו) פֶּר אֶחָד בֶּן בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ אֶחָד בֶּן שְׁנָתוֹ לְעֹלָה:

(טז) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:

(יז) וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה

כֶּבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נֶחֱשׂוֹן בֶּן עַמִּינָדָב:

שם הקורבן	1	2	3	4	5
פר לעולה	חזקיהו (14) 40 שנה ג'קצט - ג'רכח				
איל לעולה	יאשיהו (17) 31 שנה ג'רפה - שטז				
כבש לעולה	יותם (12) 16 שנה ג'קסז - קפג				
שעיר עיזים	מנשה (15) 55 שנה ג'רכח - רפג				
שלמים בקר שנים	דוד המלך (1) 40 שנה ב'תתפו - תתקכו	שלמה המלך (2) 40 שנה ב'תתקכו - תתקסה			
אילים חמשה	רחבעם (3) 17 שנה ב'תתקסה - תתקפא	אביה (4) 3 שנים מקוטעות ב'תתקפא - תתקפג	יהורם (7) 8 שנים ג'מז - נה	אחזיהו (8) 1 מקוטע ג'נה - נו	אמציה (10) 14 שנה ג'קא - קטו
עתודים חמשה	אחז (13) 16 שנה ג'קפג - קצט	אמון (16) 2 שנים ג'רפג - רפה	יהואחז (18) 3 חודשים ג' שטז	יהויקים (19) 11 שנה ג'שטז - שכז	יהויכין (20) 3 חודש' 10 ימים ג' שכז
כבשים חמשה	אסא (5) 41 שנה ב'תתקפג - ג'כד	יהושפט (6) 25 שנים מקוטעות ג'כד - מז	יואש (9) 40 שנה ג'נו - קא	עוזיהו (11) 52 שנה ג'קטו - קסז	צדקיהו (21) 11 שנה ג'שכז - שלח

21 מלכי בית דוד מסודרים לפי סדר השנים

דוד	שם	הגדרתו	מלך	בשנים
1	דוד המלך	שלמים	40 שנה	ב'תתפו - תתקכו
2	שלמה המלך	שלמים	40 שנה	ב'תתקכו - תתקסה
3	רחבעם	אלים	17 שנה	ב'תתקסה - תתקפא
4	אביה	אלים	3 שנים מקוטעות	ב'תתקפא - תתקפג
5	אסא	כבשים	41 שנה	ב'תתקפג - ג'כד
6	יהושפט	כבשים	25 שנים מקוטעות	ג'כד - מז
7	יהורם	אלים	8 שנים	ג'מז - נה
8	אחזיהו	אלים	שנה 1 מקוטעת	ג'נה - נו
9	יואש	כבשים	40 שנה	ג'נו - קא
10	אמציה	אלים	14 שנה	ג'קא - קטו
11	עוזיהו	כבשים	52 שנה	ג'קטו - קסז
12	יותם	כבש לעולה	16 שנה	ג'קסז - קפג
13	אחז	עתודים	16 שנה	ג'קפג - קצט
14	חזקיהו	פר לעולה	29 שנה	ג'קצט - רכח
15	מנשה	שעיר עיזים לחטאת	55 שנה	ג'רכח - רפג
16	אמון	עתודים	2 שנים	ג'רפג - רפה
17	יאשיהו	איל לעולה	31 שנה	ג'רפה - שטז
18	יהואחז בן יאשיהו	עתודים	3 חדשים	ג'שטז
19	יהויקים בן יאשיהו	עתודים	11 שנה	ג'שטז - שכז
20	יהויכין בן יהויקים	עתודים	3 חדשים ו-10 ימים	ג'שכז
21	צדקיהו בן יאשיהו	כבשים	11 שנה	ג'שכז - שלח